

ТЕОС

ВИТКАТА ЗА РОДЕНИЯ
3 ЧАСТ

Битката за Родения

Част 3

„Онова, което бе истина в началото е истина и сега. Макар, че за следващите поколения са достъпни за разбиране важни и подходящи истини, настоящите открития не противоречат на онези от миналото. Разбирането на всяка нова истина само прави още по-значима старата.”

Елън Уайт, *Ривю енд Херълд*, 2-ри март, 1886 г.

В том 1-ви и 2-ри на тази поредица беше проучено доктриналното разбиране за Божия единороден Син всред ранните пионери през време на формиращите години на Движението на агвентистите от седмия ген от 1844 – 1888 г. Отбелязахме тяхното еднородие в отхвърлянето както на унитарното, така и на тринитарното учение, популярни сред другите основни църкви. В този период се проследява една последователна вяра в буквален Син - роден от Бога във вечността, две отделни личности, които споделят един и същ дух – в писанията на 21 именити писатели и ръководители, включително и Елън Уайт.

Том 3-ти проследява историята на агвентната христология след смъртта на 2-жа Уайт през 1915 г. За-

почваме със събитие, което остава неизвестно в продължение на 65 години. То е важно за нас днес поради подробните дискусии, които били внимателно запазени.

Библейската Конференция през 1919 г.

През 1984 г. в архивите на Генералната конференция бил открит цял запис с общо 2494 машинописни страници, на среща проведена в Парк Такома, щата Вашингтон, през лятото на 1919 г. Месечната библейска конференция и съветът на учителите били поддържани от 65 избрани администратори, редактори и учители. Стенографистите преписали почти всяка изречена дума, с изключение на няколко случая, когато А. Г. Даниелс, председателят

на Генералната конференция, поискал да не записват това, което се говори.

Много се е говорило за изключителния характер на срещите и много се е спекулирало за причината, поради която записът на процедурата не е станал публично достояние, но, както Даниелс казва, останал „запечатан в свог“. Повечето от записите са запазени и са достъпни във всеки от уебсайтовете с архиви на Агвентистите от седмия ген. След като изтеглите всички 23 файла с изображения на DeJaVu и прочетете всички 1226 налични страници (в архива били намерени две копия), обсъжданите теми могат да бъдат обобщени само в няколко категории:

1. Утринни бдения от У. У. Прескът върху Личността на Христос

2. "Ежедневната" от Данаил 8-ма глава
3. Тълкуването на Данаил 11-та глава и Сиверния цар
4. Източният въпрос
5. Учението за светилището

Последната дискусия относно вдъхновението на Елън Уайт заела последните два дни на Учителския съвет.

Докаато някои твърдят, че финалните дискусии за вдъхновението на Елън Уайт са били „централният въпрос“, всъщност по-голямата част от вниманието е било съсредоточено върху пророческото тълкуване в светлината на наскоро приключилата Първа световна война със значителен спор върху това дали папството отново някога щяло да бъде световна сила. Но по време на презентациите на Прескът били изразени някои различия в мнението по отношение на вечността на Христос и подходящата терминология, която да се използва при описанието Му. Върху това ще съсредоточим вниманието си.

Споменатите в записите личности са:

У.У. Прескът, генерален секретар на ГК, Г. Б. Томпсън, главен секретар на ГК, У. Т. Нокс, член на комисията към ГК, М. К. Уилкокс, редактор на *Пасифик прес*, К. П. Болман, редактор на *Ривю енд Херълд*, У. Х. Уейкъм, ЕМС преподавател по Библия, К. М. Соренсън учител по история, Х. К. Лейси, ЕМС Семинария за чуждестранни мисии Дж. Н. Андерсън, ФМС преподавател по Библия

Второто сутрешно „биб-

лейско изследване“ на Прескът от 2-ри юли представя концепцията за Христос, съществуващ както в миналата вечност, така и във вечността след периода на греха. Започвайки на страница 31-ва, той прочита Колосяни 1:12-17 и го свързва с Откровение 3-та глава, където се срещат два израза: „първородният на цялото творение“ и „началото на Божието творение.“ След това казва:

„Някои използват този текст, за да докажат, че Христос е създадено същество, опитвайки се да парират силата на текста, като казват, че това трябва да се разбира като начало. Не. „Той е преди всички неща.“ Не би имало видими неща, ако не е било Неговото предсъществуване, и когато единородният дошъл на света, всички прояви от онова време нататък, били потенциално в Него.“ Стр. 32-33

След това той поставил на обсъждане Йоан 1:1 "В началото бе Словото" (Ревизирана версия), подчертавайки значението на оригинала:

*„Има голяма разлика в начина, по който четете това. **Трябва да имаме началото на нещата. За нас има начало;** но когато поразите това, което за нас е било началото, може да погледнем назад и да кажем, че думата е била, **без времево ограничение.** Точно защото по това време наричаме Словото начало, началото е настъпило и всички неща са дошли от самото начало и **всички неща сега са в нашия период на същест-***

вуване, който ние измерваме с времето, както трябва да правят едни ограничени същества.“ стр. 35

В следобедната сесия на този ген Прескът поддържал повдигането на различни въпроси. Първият бил от У. Е. Хоуъл, редактор на *Християнски Възпитател*, който попитал дали професор Прескът ще „разшири“ темата за „началото“. Започвайки на страница 76, Прескът отговаря:

Вземайки първата глава на Йоан, трети стих: Това че има определен момент, в който ограничените същества започват да отброяват времето, не означава, че оттам е започнало Словото. Когато Писанието казва: „В началото беше словото и словото беше с Бога, и словото беше Бог“, това не означава, че, когато се върнем към този момент, ние обозначаваме началото, след което поглеждайки назад към вечността, можем да посочим времето, когато е било словото.

*Х. К. Лейси: Можем ли да отидем една крачка напред и да кажем, че **словото е било без начало?***

*У.У. Прескът: Щях да повдигна въпроса. **Съгласни ли сме с такова общо твърдение като това, че **Божият Син е съвечен с Отца?** Това ли е мнението, което се преподава в нашите училища?***

*К. М. Соренсън: **Преподава се в Библията.***

Той не казва къде.

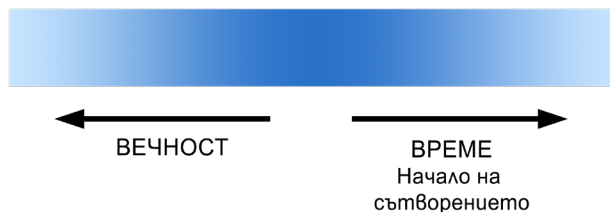
Минала вечност

Начало на творението

Бъдеща вечност

“беше Словото”
“Отец беше”

Минала вечност
„тази вечност“
„онази вечност“

У. У. Прескът: **Непреподаването на това е арианство. Трябва ли да продължим да разпространяваме в стандартна книга, изявлението, че Синът не е съвечен, че Синът не е съвечен или не е вечен заедно с Отец? Това Го превръща в ограничено същество. Всяко същество, чието начало можем да фиксираме, е ограничено същество.** В продължение на 40 години разпространяваме стандартна книга, която казва, че Синът не е съвечен

Страница 77

с Отец. **Това е преподаване на арианство. Искате ли да продължим да го преподаваме?**

Той има предвид книгата *Данаил и Откровението* на Урия Смит. Но ние като хора не сме в състояние да „фиксираме“ началото на Сина, само доколкото това е в „дните на вечността“ (Михей 5:2). И Той, и Отец съществуват в царството на вечността.

Г. Б. Томпсън: „Всички неща са създадени от него“ Разбирате ли това като нещо, което е повече от тази земя?

У. У. Прескът: Да, независимо дали са престоли или власти или сили или видими неща или невидими, всички са създадени от него. Тоест, всички съществування от всякакъв вид зависят от Неговото съществуване; и всички настоящи съществування зависят от сегашното му съществуване. Без Него нямаше да съществува нищо и без Него онова, което съществува сега, би престанало да съществува.

К. П. Болман: Това не се ли прилага обикновено за Неговото, **съществуване преди**

въплъщението?

У. У. Прескът: Използвам това, прилагайки го към Неговото съществуване преди съществуването на всичко останало.

К. П. Болман: Бих желал да попитам: **Смятате ли, че е необходимо, или дори полезно, когато се дефинира християнската доктрина, да се използват понятия, които не се намират в Новия завет, когато съставяме дефиницията?**

Той възразява срещу употребата на *съвечен*; едно небиблейско понятие.

У. У. Прескът: Дали трябва или не трябва да приемаме понятия от речника ли?

К. П. Болман: Не, нямам предвид това.

У. У. Прескът: Моля опиши какво имаш предвид.

К. П. Болман: Писанието казва, че **Христос е еднородният на Отец. Защо трябва да отиваме отвъд това и да казваме, че Той е бил съвечен с Отец? А също и да казваме, че преподаването на нещо различно от това е арианство?**

У. У. Прескът: Не намирам в Новия завет изрази

Страница 78

като „съвечен,” но **намирам изрази, които са равнозначни на този**, така както аз ги разбирам.

К. П. Болман: Да, пример, моля.

У. У. Прескът: Мисля, че **изразът „Аз съм“** е еквивалент на вечността. Мисля, че тези из-

рази, макар и да не използват термина съвечен, са равностойни по значение. Това повдига целия въпрос за отношението на Сина към Отца. Според мен **има правилен смисъл, според който Синът е подчинен на Отца, но това подчинение не е във въпроса за атрибутите или за Неговото съществуване.** Това е просто във връзка с факта за **добитото съществуване**, както четем в Йоан 5:26: **„Защото, както Отец има живот в себе си, така е дал и на Сина да има живот в Себе Си.“**

Това е изненадващ обрат! Прескът очевидно е против всеки намек, че Синът има някакво начало, но сега заявява, че „добитото“ Му „съществуване“ е „факт“.

Използвайки понятията по този начин, Синът е съвечен с Отец. Това **не Му пречи да бъде еднородният Син на Бога.** Не можем да се върнем във вечността и да кажем къде е **започнала тази вечност**, и къде е започнала **онази вечност**. Не е противоречие да се каже, че Синът е съвечен с Отец, и, че, все пак, Синът е еднородният на Отец.

Прескът сякаш приема позицията квази съвечен към отношенията Отец-Син, като прилага „една вечност“ за Сина и „друга вечност“ за Отец. Дватамата са „вечни“. Синът е вечен само „по естество“, за да може все още да е роден и същевременно да е вечен, но не напълно „точно“ вечен като Отца. Той счита Йоан 5:26 като доказателство, че Синът има „добитото съществуване“.

К. П. Болман: Мисля, че **трябва да се придържаме към библейските дефиниции.**

Продължителност в безкрайното бъдеще

Произход в безкрайното минало

У. У. Прескът: Ние вземаме **израза съвечен** и така **е по-добре**.

Защо? Това е тринитарна терминология.

К. П. Болман: Моето схващане по въпроса е това; че, **в един момент от вечността, Отец е отделил част от Себе Си, за да стане Синът**. Цо се отнася до естеството, **Той е също толкова вечен, колкото и Отец, но не е имал вечно отделно съществуване**. Не мисля, че това се приближава по-близо до арианството, отколкото другото се приближава до _____ . (празно в оригинал)

Можем само да спекулираме какво е имало на празното място, но „Тринитаризмът“ би било логично предположение. Тук Болман представя стабилната, традиционна адвентна позиция, подкрепяна от Джеймс Уайт, Уагонър, Урия Смит и дори от самия Прескът в по-ранните му години: Синът е „роген“ (Пр. 8:24-30), „излязъл от“ (Йоан 16:27, 28; 17:8, „излязъл и дошъл“ (Йоан 8:42; Мат. 4:4), бил „притежаван“ от Господ (Пр. 8:24), „Роген от“ (Йоан 1:14, 18; 3:16; 1 Йоан 5:1, 18; Евр. 1:5) Отец „в дните на вечността“ (Михей 5:2 странично поле), в „деня“ в който е бил „роген“ (Пс. 2:7) „от утробата на зората“ (Пс. 110:1-4; Ис. 49:1-6).

Страница 79

У. У. Прескът: Да предположим, че, както казваш, има момент, в който Той е имал Своето начало, и че тогава Отец се е излял в Сина Си. **Когато говориш за определен момент, ти мислиш за това като определено място и го приважаш в ограничени срокове**. (подчертаното е в оригинал)

Това е много интересно. Сега Прескът се придвижва, без колебание, от непозна-

ваема за човека безкрайна вечност към това, което обозначава като „ограничен“ момент във времето, въпреки че все още е във вечността. Изненадан съм, че Болман или някой друг не го е предизвикал по този въпрос. Само защото ограничените хора могат да разберат понятието „определено място“ или „момент във времето“, ние приемаме, че не можем да издържаме и да управляваме тази далечна „точка“, въпреки факта, че това просто се случва **във** вечността, безкрайно количество време в миналото, което нямаме абсолютно никаква възможност да разберем. Така наречената „ограничена“ точка, бидейки такава, каквато е във вечността, със сигурност е „извън границите“ на човешката мисъл - или поне така трябва да бъде. Трябва да свалим умствените си обувки, когато се осмеляваме да навлезем във вечната територия на Бога.

Х. К. Лейси: Мога ли да кажа нещо по този въпрос? **Всяка година** си имам работа с това от две гледни точки - едната от класа по гръцки, а другата от библейските доктрини. **Два пъти годишно**, а понякога и по-често, **аз съм изправян лице в лице с това**. „**В началото беше Словото** и Словото беше с Бога и Словото беше Бог. То в началото бе с Бога.” **С това се подчертава вечността на Словото**. Когато стигнете до изучаването на Христовата божественост, основният атрибут е вечността на съществуването. Ако Исус е божествен, Той трябва да има този съществен атрибут и **затова се осмелих да твърдя, че Христос е абсолютно съвечен с Отца**. Не можете да кажете, че назад в някакъв период от време се е появил Синът и че преди това Той не се

е бил появил. **Приемам, че Бог няма начало**. На гръцки не се казва „В началото“, а „В начало“ – което и да е начало, всяко начало. Няма определителен член към него. Това означава, че Христос е предшествал цялото начало. **Отец, Синът и Светият Дух са предшествали всяко начало**.

Страница 80

Аз просто заявявам това, което преподавам. Искам да знам дали това е така. **За това е и настоящият съвет**. Казвам, че Бог винаги е съществувал. Точно **както светлината е винаги със слънцето; светлината идва от слънцето, така и Исус винаги е бил с Бога**, винаги е властвал с Него. По този начин съм обяснявал значението на Сина. Един син е винаги по-млад от баща си. Но **ако вложим** в това божествено схващане **мисълта за майчинството** и бащинството, така както се разбират по човешки, **мисля, че ще се заблудим**. Това не означава, че Исус е имал майка, Бог е Баща. Опитвам се да обясня какво се разбира по този израз, че Михаил в своето предчовешко съществуване е бил Син на Бог. Мисля, че тези думи са **човешки думи**, използвани за изразяване на човешкото ни отношение, съществуващото отношение между **първото и второто лице на божеството** и **приоритета в ранг** на първата личност. Словото е израз за отношението на тази втора личност към първата. То е като син на първата личност. Господ казва за Израил: **ти си моят първороген. Ще бъда баща на Израил**, заради любовта, която съществувала между тях. Към първия и единороден син имало особено нежно чувство и за да се посочи **чудната любов на първата личност на Божеството към втората**, се използва този израз. **Никога не се използва, за да се посочи, че синът е съществувал след бащата**. Нека кажем, че това представлява шестте хиляди години. Назад

В тази безкрайна вечност, Бог Отец обхваща всичко.

Мисля, че не бива да преподаваме, че е имало време, когато

Страница 81

Той е произвел друго същество, което се нарича Синът. Искам да знам. Синът се нарича вечен с Отец, друга личност, живееща с него, второ интелегентно същество в това Божество. Връзката между тях се **изразява с нашите човешки думи баща и син.** Единият бил първи по ранг, вторият, втори, а третият, трети.

Лейси започва обширния си и гързък отговор, като пренебрегва закона на първото споменаване, който Уилкокс току-що бил обсъждал в предишната сесия. „В началото“ се въвежда за първи път в Писанието в контекста на земното творение. Това е времевата рамка, за която говори Притчи 8-ма глава („преди хълмовете“) и Псалм 90 („преди планините“). Следователно Йоан 1:1 трябва да се отнася за същото начало на света. Той изключва това, наблюдавайки, че гръцкият буквално се чете „в начало“ и приравнява това с „абсолютната“ вечност. След това той изисква Синът да притежава абсолютно същата вечност Отец на базата на това, че и двамата се наричат Бог. Той очевидно не е доволен от относително вечния статут на Прескът и „се осмелява“ да настоява за тяхната „абсолютна“ съвечност.

Частният, изключителен характер на Библейската конференция от 1919 г. е обяснен по-късно: тя била изрично свикана според Лейси с цел обсъждане на тринитаризма. След това той се потопил в една очевидно

тринитарна терминология: Слънцето и слънчевата светлина обясняват и, очевидно според Лейси, доказват съществената съвечна истина, около която се върти тринитарната доктрина. Това е същият пример, използван от Тертулиан и Бордман, който бил отречен от Елън Уайт само 17 години по-рано (както видяхме във втори брой), когато се занимава с набега на Келог в Триединството.

Лейси обвинява Болман (и Прескът?), че „е въвел... мисълта за майчинството“, когато всъщност той е този, който въвежда този изказ. Болман ясно бил описал не-сексуално делене на Божието естество. Човешкото сексуално раждане изобщо не било обсъждано. Но Лейси го обвинява несправедливо, че налагал на Бога човешки начин за добиване на потомство. Дискредитирайки ефектно тези измислени от него идеи, той отхвърля избраната от Бога терминология („баща, син“), наричайки я „човешки термини“ и я замества с предпочитаната тринитарна терминология: „първа и втора личност на Божеството“.

„Отец и Син“, твърди той,

осмелявайки се да обясни истинските намерения на Бога, са понятия, които се използват само за обозначаване на „приоритет в ранг“ между тях и това се изразява по-добре чрез понятията „първи и втори“. Но след това той отново прибегва до термините „баща и син“, защото те по-добре предавали „любовта между Тях“. Той апелира към използвания от Бога символизъм, когато нарича „Израил, моят първороден“, заявявайки, че Бог е „Баща“ на Израил. Това е обратна логика, използвана с намерението да се сведе до минимум реалното чрез максимизиране на символа. Това е като да се премахне реалността на Христовото разпятие, посредством заявлението, че то не е по-валидно от символичните жертвени жертви на Стария Завет. За да приведе този аргумент, той смело заявява, че употребата от Бога на понятията „Баща и Син“ „никога“ не означавала, че Бог Отец е съществувал преди Неговия Син. Той отново предполага, че термините „баща и син“ са просто човешки термини, използвани от човешките писатели за предаване на синовната любов в човешката връзка. Такова е чудното превъзходство на тринитарните понятия за Бога.

Но Лейси не приключва тук. Той твърди, че Болман вярвал, че Синът е бил роден малко преди „началото“ на създаването на света, т. е. преди малко повече от 6000 години. След това той демонстрира колко неразумно е това, като сравнява това по същество ограничено начало с безкрайната възраст на самия Отец. Това смущаващо несъгласие трябва да

бъде отхвърлено като неприемливо, завършва той триумфално. По този начин той базира основанието си върху поредица от несъстоятелни аргументи.

ПРЕСКЪТ:

Мисля, че за нас е добре, **вместо да се изкушаваме да разсъждаваме или да обясняваме тези неща, да четем по един текст.** Мисля, че това ще бъде по-добър план от това да прекарваме дълго време в обсъждане на теми, само за да можем да разберем смисъла на писанието. Брат Лейси каза, че **вечността е атрибут на Божеството.** Тя е доказателство за божественост. Сега нека видим как Писанието говори за това. **Евреи 1-ва глава.** Цялата цел на тази глава е да изложи възвишения характер на Сина и вие ще забележите, че **донякъде това е в хармония с казаното от брат Лейси.** „Бог, като от древни времена е говорил с бащите чрез пророците чрез различни части и по различни начини, в края на тези дни ни говори чрез Сина Си, **когото назначи за наследник** на всичко, чрез Когото също направи и светове (Ревизирана версия). Определителният член не е използван. Това на което се наляга е отношението. Главата цели да ни разкаже за Сина. Тук намираме този израз: „Когото е определил за наследник на всичко, чрез Когото също е създал и световите.“ „Който е **богатството** на славата Му“, или **сиyaniето** на славата Му, **излъчането** на славата Му и самия образ на Неговата личност.

Прескът трябва да бъде похвален за неговото позоваване на Писанията. Той отбелязва, че Бог е „назначил“ Своя Син за наследник. Това би било в съответствие с „назначаването“ на роли, т. е. Бог Го назначава за Свой Син. Разбира се! Синът не е „роден“ като човешки син. Той „произлязъл и дошъл от“

Бога. Синът е „превъзходството“ на Неговата слава. Точно както лицето на Мойсей имало на себе си славата на Бога. Но очевидно Мойсей не бил съвечен с Източника на тази слава.

Тази дума личност

Страница 82

е едно от доказателствата на богословския спор, за който се направи опит да бъде създаден чрез превод. Това е идеята за фундаменталното. Продължаваме: **„Поддържа всичко чрез словото на Неговата сила.“** Там имаме **съществуването на всички неща, зависещо от Него.** Сега това продължава и в пета глава, стих първи (бел. прев. Явно става въпрос за първа глава, пети стих), доказвайки, че Той е над ангелите. **„Ти си моят Син. Аз ще му бъда Отец.“** Осми стих: **„Но за Сина Той казва:** Тронът Ти, о, Боже, е во веки веков.“ В десетия стих: **„И, Господи, в началото** си положил основата на земята и небето е дело на ръцете Ти. Те ще загинат, но Ти **продължаваш**“ - много по-добра дума от „оставаш“. Той продължава. Това е **вечно присъствие**, просто „Ти продължаваш.“ Това е атрибутът на Неговото битие като Бог. В тази глава **Той е наручан Бог.** Като своеобразно доказателство за библейското учение, че той е Бог, е изразът **„Ти продължаваш“, без да се има предвид началото или края.** В тринадесетата глава на същото послание: **„Той е същият вчера, днес и завинаги.“** Кога е започнало това вчера? Просто вчера, това е всичко. „Исус Христос, същият вчера, днес и завинаги.“ Мисля, че това е успоредно с 90-ия Псалм: „Господи, Ти си бил нашето обиталище през всички поколения... **От века и до века ти си Бог.** Мисля, че **тези твърдения важат за едно и също същество.** Същото е вярно и в Книгата Второзаконие 33-та глава.

Прескът въвежда, но не

следва докрай концепцията за зависимостта на естеството в съществуването на Сина. Това в крайна сметка ще доведе до тринитарната сентенция, че Христос в действителност не е могъл да умре или дори да напусне присъствието на Отец по време на възплъщението, тъй като Вселената би се разпаднала. Божиите заявления за „син“ и „баща“ отново са подчертани, за да се подскаже, че връзката е само метафорична. Интересно е, че той възприема думата „продължително“ като доказателство за „вечното присъствие на Сина“. Това наистина е вярно, що се отнася до продължаване в бъдещето, след като „делата“ на ръцете Му погинат. Но Прескът разширява това към едно продължаване във вечното минало. В подкрепа на това той цитира Евреи 13:8, признава, че „вчера“ е започнало „просто вчера, това е всичко“, но след това твърди, че това е успоредно на псалм 90-ти: „От века и до века.“ По какъв начин това е успоредно?

Страница 83

Вт. 33:26: „Няма подобен на Есуруновия Бог, Който язди по небето в твоя помощ и в превъзходството си на небето. **Вечният Бог** е вашето обиталище, а отдолу са **вечните ръце.**“ **Няма откровение от Бога, освен в Сина,** и тук, където се казва, че вечният Бог е вашето обиталище, това **трябва да е Синът.** Отдолу са вечните ръце. **Единствената подкрепа, която получаваме, е от Христос** и в Христос. **Единственото знание, което имаме от Бога,** е чрез Сина, а **единствената връзка,** която имаме с Бога, е чрез Сина. **Всяко откровение** за Него, всеки вид, е чрез Сина.“

Вечният Бог е Отец. Вечните ръце са Синът. Прескът изглежда е решен да направи Сина равен **на**, а не равен **с** Отца на база философското убеждение, че Синът е единственото откровение на Бога. Той вярва, че по някакъв начин съвършеното разкритие на характера налага вечно равенство на субстанцията. В смисъла в който „Скалата е отсечена, без ръце“, „Господната Ръка“, „ОТРАСЪЛЪТ“, Синът е също толкова вечен, колкото Отец, от Когото е дошъл.

К. П. Болман: Смяташ ли, че всички онези изрази там **не се отнасят за Отец, а за Сина?**

Болман намеква, че дори изразът „вечните ръце“ се прилага за Отец.

У. У. Прескът: **Те се отнасят и за двамата**, но единствено откровение за Него, което имаме, е в Сина и следователно Синът трябва да бъде **с Отца, съвечен**, и за Него да се прилага същия израз. Йехова. Вземете думата Йехова. **Йехова** от Стария Завет се проявява в Исус в Новия Завет. Показва се в самата дума, както и в общото учение. Йехова - Исус в Джошуа, са едно и също. Джошуа е просто съкращение за Йехова. (споменава се броя на кореновите думи) Йехова, проявен за спасение, е Исус, а Исус от Новия Завет явно е проява на Йехова от Стария Завет.

Прескът приема другата крайност и настоява, че тези изрази трябва да се отнасят и за Двамата, което ги прави и Двамата вечни. Той твърди, че името Йехова подкрепя това, тъй като то

е използвано както от Йехова на Стария завет, така и от Исус в Новия завет.

Дж. Андерсън: **Ти каза ли, че Той е добил живот от Отец?**

Това е едно позоваване към по-ранния прочит от Прескът на Йоан 5:26.

У. У. Прескът: **Не. Просто (споменах) факта, че равенството с Отец е добито равенство, но равенството е същото.**

Това е еднaквo вярно и за Сина, който излиза от Отца. Той по своята същност има Отец „в себе си“. И това, което е Синът, също е „в“ Отец. Естествено Той има същите атрибути, същите качества, същата сила, същия авторитет, същото име, същата природа. Защо да не трябва да има и същия живот?

Страница 84

Дж. Андерсън: Мисля, че ти каза, че **Той е добил живот от Отец.**

У. У. Прескът: **Не. Аз използвах изявление от Писанието - Йоан 5:26: „Както Отец има живот в Себе Си, така е гал и на Сина да има живот в Себе Си.“** Но въпросните изрази трябва да се приложат еднaквo и за Сина и за Отец.

Това, което е равно, е животът. Същият безсмъртен, самосъществуващ, вечен, изначален, незает, недобит живот, който е в Отца, е „гаден“ от Отец на Сина. И двамата имат един и същи живот. В това, както и в характера, и в божественото естество те са равни, но не и в индивидуалността. Те са

отделни личности и всеки от тях има отделно и индивидуално преживяване.

Въпрос: Просто една разлика, в какво отношение – **в ранг заедно с Отец ли?**

Това изказване се отнася за различията, които Лейси представя между личностите на Божеството, за които той поддържа, че са само по отношение на ранг, а не по отношение на произход.

У. У. Прескът: Той самият казал: **“Отец е по-голям от Мен.”** Казал също: **“Аз и Отец ми сме едно.”** И двете изявления са верни.

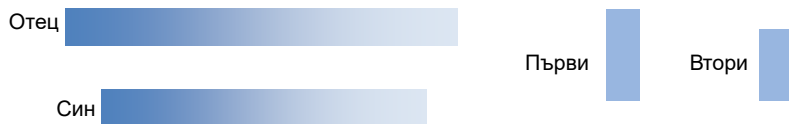
Парадоксът на сравнителната разлика и единство. И двете са верни само ако разликата и единството важат за различни атрибути. Джеймс Уайт, Смит, Лафбъроу, Уагонър, всички те твърдели, че Отец е „по-голям“ от Сина в това, че Той е първи; като в същото време вярвали, че Отец и Син са „едно“, понеже имат един и същи характер, любов и цел.

Дж. Андерсън: **Ако Той е по-нискостоящ** в някакво отношение спрямо Отец, **как може да е Бог?**

Андерсън приема, че „по-голям“ изисква съответен „по-малък“, който той приравнява с „по-нискостоящ“. Но случаят не е такъв, когато по-голям означава по-възрастен. Яков, синът на Алфей, също бил известен като по-малкия или по-младия Яков.

У. У. Прескът: **Не мисля, че използвах този термин „по-нискостоящ“.**

Дж. Андерсън: **Но други хора могат да използват тази дума в някои случаи - че Синът е бил по-нискостоящ от Отца; и възниква моето запитване: ако е вярно, че Синът Исус е**

по-нископоставен във всяко отношение - във **възраст** или в естество, или в атрибути; ако това е така, **как би могъл да бъде Бог?**

У.У. Прескът: Не бих казал, че е така. Не мисля, че използвах този израз.

Х. К. Лейси: Той не е ли **по-нископоставен от Отца само по ранг** - той е втори по ранг с Отец и **във всички останали отношения е равен?**

И Ангерсън и Лейси се фокусират върху думата „нископоставен“, въпреки че Прескът отрича да е използвал термина. Докато Ангерсън не може да приеме нищо по-малко от съвършеното равенство с Бога като квалификация да **бъде Бог**, Лейси отпуска критериите за приспособяване на неравнопоставеност в „ранг“. Синът доброволно се е оттеглил, за да заеме подчинено положение от по-нисък ранг, за да отговори на нуждите на падналите Му същества.

Страница 85

У.У. Прескът: Трябва, разбира се, да се занимаваме с въпроса, да вземем неговото изявление и в двете посоки. Когато Той казва: „Отец е по-голям от мен“, ние се занимаваме с това и когато казва: „Аз и Отец сме едно“, ние се занимаваме и с това. Трябва да имаме концепция за всяко едно от тези изявления, която ще позволи собственото Му твърдение, което Той самият казва, да бъде истина.

Въпрос: Що се отнася до пресъществуването на Христос и факта, че Той **„изпразни“ Себе Си**.

У. У. Прескът: Той **все още беше божествен**.

Въпрос: Въпросът, който ми идва на ум, е **как може Исус да бъде Бог и все пак да е по-нископоставен от Бога?**

Те все още са заети с ду-

мата „нископоставен“. Ако „по-голям от“ и „по-малък от“ се разбира по отношение на възрастта и квалификацията за това, че Бог признава Неговата божествена природа, тогава няма конфликт. Синът, произлязъл от Отца, има същия Божествен характер, същата божественост, но е по-малък от Отца, който е по-голям от Сина, като е първи. Първ по ранг, по възраст. Какво точно определя това дали някой е божествен? Определението за божественост е от решаващо значение за правилното изразяване и правилното разбиране на думите в Писанието. Ако различието се измерва от първостепенното качество на Бог: любовта - божествената любов, тогава Синът е също толкова Бог, колкото и Отец, тъй като и двамата споделят една и съща безкрайна любов, независимо от възрастта. Какъв текст в Писанието изисква равна възраст?

У. У. Прескът: Да, мисля, че трябва да вземем това предвид. **Не бих използвал думата, така че да противоречи на който и да е израз в Писанието.** Това затваря умовете ни за всяко разбиране. Вземете двете споменати твърдения: „Аз и Отец ми сме едно“, затова те взели камъни, за да го убият. За какво щели да го убият с камъни? „Тъй като ти си човек, а правиш себе си Бог.“ Той също казал: „Отец е по-голям от мен“. Сега, ако кажем, че това е противоположно, това ще затвори ума за схващането на истината. Не трябва да казваме това. Не трябва да използваме такива изрази. Не трябва да питаме: Как да примирим тези двете? Не обичам да чувам този израз, защото той предполага, че нещо се нуждае от обяснение или е противоречиво. Противоречието не е в думата. Един-

ствената трудност е в способността на ограничения ум да разбира пълнотата на Бог. И ние винаги ще се сблъскаме с трудности. Но се опитвам да се придържам максимално към изявлението на Писанието и да внимавам при използването на думи и не се опитвам

Страница 86

да прилагам силата на разсъжденията, за да ми позволи да обясня всякакви библейски термини.

Сега Прескът защитава идеята за придържане „възможно най-близо“ до Писанията! Когато Болман се оплака от използването на небиблейска терминология като съвечен, Прескът по същество го игнорира и каза, че такива термини са „по-добри“. По-добри от какво? По-добри от библейски термини? Но Библията трябва да обясни себе си. Не можем просто да използваме собствената си сила на разсъждение.

Това ще бъде невъзможно. По-скоро, докато въпросът се повдигна, както го споменахме тази сутрин, ще получим светлина, не чрез разпитване, а като кажем първо, че това е така, а след това продължим да очакваме. Само така можем да получим отговора. **Знаем, че е истина. Знаем, че е така. Знаем, че това, което казва Писанието, е така; няма противоречие;** и сега изчакайте, докато видим допълнителна светлина в тази връзка. Но ако започнем с мисълта, че това е противоречиво, Духът не може да внесе светлина в него.

Х. К. Лейси: Не е ли мисълта, **втори по ранг**, за предпочитане пред термина **„по-нископоставен“?**

Лейси въведе термина „по-нископоставен“, а след това го оспорва! Той все още лобира за израза „вто-

ри по ранг“, поставяйки по този начин „превъзходната“ позиция за разглеждане в групата, като я насочва против нагласения от него „по-нископоставен“.

У. У. Прескът: Едно с Отца, **едно по власт, сила, любов, милост и всички качества** - равен с Него, но втори по природа. **Харесва ми думата „втори“.** По-добре е от „по-нископоставен“ - втори по ранг.

Кой текст от Писанието използва „втори“, за да опише Божия Син? Прескът прекрасно замъглява въпроса за възрастта и вечността, като го скрива във „всички атрибути“. Той гласува за „втори“.

К. П. Болман: **Подчинен на Отец** – не е ли това смисъла на думата?

Той се позовава на 1 Кор. 15:26.

У. У. Прескът: Можем да говорим за много **неща, които са отвъд нашите възможности за проумяване.**

Страница 87

ПРЕСКЪТ: Дали брат Уилкокс би желал да посочи, по отношение на последната точка, каква връзка съществува между собствената ни представа за тълкуване на писанията? Какво трябва да се отгаде на това, което другите са учили или писали, когато става въпрос за изучаването на Писанието?

Прескът елегантно избягва това позоваване на 1 Кор. 15-та глава (отхвърля го като едно от многото неща извън нашето разбиране), като сменя темата и прехвърля думата на Уилкокс, който споделя личното си свидетелство.

УИЛКОКС: Бих казал, че, щом се отнася до моя личен опит, не съм приел лесно нито един възглед. **Бях невярващ, когато**

тази вест достигна до мен и не вярвах на възгледите на никой по духовните въпроси. Затова ми беше трудно да възприема истината - беше трудно по това време. Но когато се отдах на Бога, реших да следвам пътя, какъвто и да е, и **взех твърдението на другите, които бяха ходили по този път преди това.** Нямах време да изследвам, когато чух вестта. Но открих истинско удовлетворение в по-късните години, докато **изучавах Словото за себе си, откривайки, че моят възглед съвпада с техния** - че възгледът, който бях приел, е в хармония със Словото Божие. Мога да кажа, че доколкото се познавам, **никога не съм се отклонявал и не съм се опитвал да намеря едно-единствено ново нещо – такова, което да е в противоречие с тази голяма вест и това голямо движение,** но допуснах тя да стигне до мен, защото изглежда тя бе **единственият логичен резултат от самото Писание.** Искам отново да кажа, че никога не съм открил нищо, което да съм изследвал усърдно и с искрено търсене на Бога

Страница 88

и със следване на цялата светлина, която можех да получа по всякакъв начин - все още **гържейки се за Словото, както го правеха ранните хора във вестта** – което да ме е отклонило по какъвто и да е начин от вестта или да ме е накарало да гледам на нея с по-малка степен на преданост. Всъщност това преживяване още повече направи вестта мила за мен, и в нея виждах все повече и повече и в хората, свързани с движението, които увеличиха моята увереност във вестта и в нейния триумф.

Вместо да се насочи към подчинеността на Христос, която ще разглеждаме след това, Прескът се нагява, че Уилкокс ще го спаси от тази перспектива, като прехвърли темата към сравнителен

анализ на това, което учат другите. Но Уилкокс само потвърждава, че това, което първите „мъже, свързани с движението“, са учили и вярвали, е в съответствие с неговото собствено изследване на Божието слово.

На страница 97 въпросите били насочени към М. К. Уилкокс и сутрешната му презентация относно правилата за тълкуване на пророчеството. В средата на това се повдига въпрос относно второстепенното изпълнение на Йоил 2-ра глава.

Дж. Н. Андерсън: Имах една малка мисъл в съзнанието си **по отношение на Петдесетницата.** Сега ми се струва, че **тя не може да бъде изпълнено втори път.** Разбирам (бих искал да бъда поправен, ако се лъжа), че **Господ обеща да изпрати Светия Дух като трета личност,** идваща десет дни след възнесението на нашия Господ. И разбирам, че **тази личност е в света оттогава.** Сега **тази личност никога повече не може да бъде изпратена от небето,** защото никога не е била оттегляна от света, така че Петдесетницата никога повече не може да бъде изпълнена. **Не можем да кажем, че половината от Светия Дух дойде тогава, а другата половина ще дойде по-късно, защото третата личност била изпратена тогава и оттогава е тук.**

Въпреки че Псалм 139 се

използва в нашите Основни Вярвания за установяване на вездесъщото Божие присъствие чрез Неговия Дух, Андерсън ограничава Духа до „личност“, която е установена тук в света, не е била оттегляна и не може да бъде изпратена отново, освен ако не се върне на небето, за да може това да стане. Това ограничава способностите на Духа по същество спрямо тези на въплътения Христос, когато Той казал, че е „целесъобразно“ да напусне, за да може да изпрати Утешителя. Първоначалното агвентно разбиране за Духа е, че това не е личност, както Отец и Син са личности, а по-скоро тяхното личностно присъствие. По този начин той може да бъде „излят“, и изпратен да „помаже“, както Бог желае това: когато трябва, колко често и в каквато и да е степен.

По време на въпросите и отговорите от 6-ти юли на преден план отново се явила темата за вечността на Христос. На 240-та страница четем:

УИЛКОКС: Всички ние вярваме в божествеността на Христос. Въпросът не е в това дали Той е божествен или не. В цялата тази дискуссия няма съмнение по този въпрос.

УЕЙКЪМ: Бихте ли считали, че отричането на съвечността на Отец и Сина е отричане на това божество?

ПРЕСКЪТ: Това е въпросът, който аз исках да подигна: **Можем ли да вярваме в божествеността на Божеството, без да вярваме във вечността на Христос?**

БОЛМАН: Правя го от години.

ПРЕСКЪТ: Това е основната ми идея - че **сме използвали**

термини в този приспособителен смисъл, които всъщност не са в хармония с учението на Писанията. **Ние дълго време вярвахме, че Христос е създадено същество, независимо от това, което казва Писанието.** Казвам това, че преминавайки през преживяването, което съм имал по този въпрос - тази приспособителна употреба на термини, която прави **Божеството без вечност**, сега не е моето схващане за Христовото благовестие. Мисля, че **тя не отговаря на цялата идея, изразена в Писанията, и не ни дава този Спасител, в който вярвам сега**, а ни оставя с един човешки възглед – получовешко същество. Така както виждам аз нещата, **божеството включва вечността.** Самият израз го включва. Не можете да четете Писанието и да имате идеята за божество без вечността.

Агвентистите никога не са вярвали и не са учили, че Христос е създадено същество. Това било отречено многократно в нашите публикации. Лейси, Уейкъм и дори Прескът настоявали за концепция за вечност, която не е определена в Писанието – една вечност, която налагала отричане на родената идентичност на Сина. Болман няма проблем с този парадокс и приемането на Христовата божественост, без вечността, било по-скоро отричане на тяхното определение. Той все още вярвал, че Христос идва от вечността.

НОКС: Вярвам на всички изявления, направени тази сутрин от старейшината Прескът, относно обещанията, които са

Страница 241

ни дадени чрез Исус Христос - тоест многото текстове, които бяха прочетени; и вярвам, че те са сигурни за нас, защото са обвързани с божествеността на Исус Христос. **Мисля, че всички сме съгласни с бо-**

жествеността на Божия Син (Амин).

Мисля също, че трябва да имаме в предвид какво ни напомни брат Даниелс тази сутрин, че не можем да намерим Бога чрез търсене - че това е въпрос - тема, която ще се разгръща през всичките дни на вечността. И въпреки това аз вярвам, че **Господ ни е дал проглясъци в Неговото Слово**, които Той умислено е поставил там, за да изведе умовете ни към съзерцанията на **истините, отнасящи се до Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух.**

„Бог Отец“ се намира в Божието Слово, но „Бог Син“ и „Бог Свети Дух“ не.

Сега не мога да не вярвам, както каза брат Прескът, че **Божеството трябва да е вечно.** Но трудността при мен е, че **не мога да повярвам, че божествеността на Сина като отделно съществуване е вечна.** Вярвам в триединството на Бога и вярвам, че **Исус е Бог.** Казва се: „Син ни се роди?“ И тогава си спомняте имената, с които е наречен в Исаия - **Вечният Отец**, Князът на мира. Един и същ текст говори за **Него като за Сина и като за Вечния Отец.**

Спомняте си как Словото казва, че **„в началото беше Словото.“** Сега това беше изговорено много пъти и чрез него ние се пренасяме **обратно във вечността.** Но същите думи се използват точно за съществуването на материята. В на-

чалото Бог създаде небето и земята. По някое време Бог е извикал в съществуване нещата, които виждаме, от нещата, които не са се виждали. Не вярвам, че тук има такъв, който да поддържа, че материята е съществувала съвечно без Бога. Материята била извикана в съществуване от Бог; но тя била призвана към съществуване

Страница 242

„В началото“ и „в началото“ беше Словото. **Словото било средството, което Бог използвал**, за да призове материята към съществуване, защото „чрез Него бяха направени всички неща“.

Сега отново **Божията служителка говори за Сина като за първото създадено същество**. Никога не съм виждал това и никога не съм вярвал в това, но за Него се говори, че е **произлязъл от лоното на Отец**. Словото **говори и за Левий, че е плащал десетъци, докато е бил в слабните на Авраам**. Би било еднакво вярно, ако Духът на Господ пренесеше действията на Левий във времето, **когато е бил в слабните на Адам**. От гледна точка на Бог, Левий е съществувал в слабните на своите прародители от самото начало на времето, **но не е имал отделно съществуване, докато не се е родил**.

Коя е „Божията служителка“? Елън Уайт. Тя казва, че Вечният Отец „е откъснал Сина Си от лоното Си“ (*Ривю енд Херълд*, 9-ти юли 1895 г.). След това Нокс прилага аналогията на Павел за съществуването на Левий към това на Христос (Евр. 7:9, 10).

И така Христос, с Отца и от Отца - а Отца - от вечността; и е дошло време - по начин, който не можем да разберем, нито времето можем да проумеем, когато чрез тайнствената операция на Бог, Синът произлязъл от ло-

ното на Отца и имал отделно съществуване.

Това е почти буквално повтарение на описанието на Урия Смит в *Данаил и Откровение*.

ПРЕСКЪТ: Бих искал да насоча вниманието на брат Нокс към това и да попитам как на тази основа ще се справи с Йоан 8:58 „Исус им каза: Истина, истина ви казвам, преди да се е родил Авраам, аз съм.“ Какво означава „аз съм“ по отношение на представата ни за времето?

НОКС: Личното му съществуване. **Вярвам във вечността на Исус Христос. Не мога да разбера вечността на Неговото отделно и отличимо съществуване.**

Нокс оценявал вечното безсмъртие на Христос. Той със сигурност е съществувал преди раждането на Авраам, преди Адам, още преди създаването на ангелите. Но отделното Му съществуване като Божия Син е толкова ясно във вечността, колкото Неговото съществуване като Човешкия Син, което също е имало ясно начало във времето.

След това на 7-ми юли по време на сутрешното изследване Прескът засегнал глава 8-ма на Притчи, започ-

вайки от страница 269.

1 Кор. 1:30: „А от Него сте вие в Христа Исуса, Който стана за нас мъдрост от Бога, и правда, и освещение, и изкупление;“

Прескът:

Той е направен мъдрост, правда, освещение и изкупление: **Тогава мъдростта е личност**. Мъдростта, с която трябва да се заемем, е личност, а не просто интелектуално учение. **Правдата**, с която трябва да се заемем, е **личност**, а не просто абстрактна идея за добротата. **Освещението**, с което трябва да се заемем, е **персоналност**. **Изкуплението**, с което трябва да се заемем, е **персоналност**. Той е направен за нас изкупление, Той е правда, Той е освещение, Той е мъдрост. Би било невъзможно да познаваме такава мъдрост, такава правда, такова освещение, такова изкупление, ако **Божията мъдрост не е била от вечността (прочетете това в 8-ма глава на Притчи, която Го представя като мъдрост от вечността)**, ако не беше взел плътта, Той не би могъл да бъде направен за нас в греховна плът, мъдрост, освещение, правда и изкупление.

Прескът се позовава на Притчи 8-ма глава като доказателство, че Христос е „от вечността“, защото като „Божията мъдрост“ Той

Когато той, Духът на истината дойде, той ще ви ръководи към цялата истина.

Йоан 16:13

би съществувал откакто има Бог! Олицетворението на Мъдростта и правдата изискват те да бъдеш вечни атрибути на Бог и ако са идентифицирани с Христос, тогава Христос трябва да бъде толкова вечен, колкото Бог. Това със сигурност е вярно. Той има цялата пълнота на Божеството телесно, защото е излязъл от Бога. В този смисъл Той винаги е бил с Бога. Но що се отнася до изявата му като отделна Личност, за Посредникът при сътворението, Синът в Притчи 8-ма глава, просто се казва, че е „преди планините“, „преди хълмовете“, „преди някога земята да е била“.

На 14-ти юли Прескът идентифицира кой е Светият Дух на страница 710.

ПРЕСКЪТ:

Сега ще направим една крачка напред и ще обърнем внимание на този факт. Прочетете Йоан 15:26: „И когато дойде Утешителят, когото ще изпратя при вас от Отца, **Духът на истината**, който **произхожда от Отца**.“ Това е духът на истината. Той е и **се обявява като Дух на истината**. Духът на истината е духът на Христос. Духът в Исус.

Затова четем в Деяния 16:6, 7: (след като този Дух на истината беше гаден, говорейки за мисионерското дело на Павел): „И те преминаха през района на Фригия и Галатия, след като им беше **забранено от Светия Дух** да говорят словото в Азия; и когато дойдоха срещу Мизия, те решиха да влязат във Витиния; а **Духът на Исус не им допусна**.“ Ето как Духът, който ги е ръководил в работата им, е наречен **Духът на Исус**.

Цялата книга Деяния е едно възхищение „от нещата, които Исус продължава да върши и да учи.“ Евангелията са запис на нещата, които е правил и пре-

подавал лично, индивидуално в тялото; а книгата Деяния е запис на нещата, които Той продължавал да прави в лицето на Своите ученици, които били нагари с Духа Му.

А сега да се обърнем към Йоан 14:16 - „И ще се помоля на Отца, и **Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас завинаги**, (17-ти стих) Духа на истината, когото светът не може да приеме. „Това е същата идея: Да ви даде друг Утешител, за да може да пребъдва с вас завинаги. Исус цял да оттегли от тях телесното Си присъствие. Той казва: „Той (онзи друг Утешител) **ще остане с вас завинаги**.“

Страница 711

Това е изпълнение на обещанието Му: „Ето, аз съм с вас **винаги, дори до края на света**.“ „Духът на истината, когото светът не може да приеме; защото не го вижда; нито го познава.“ Светът се занимава с видими неща. Трябва да се научим да се занимаваме с невидимите неща. Тези невидими неща се възприемат ясно чрез направените неща. „**Познавате го, защото той пребъдва с вас и ще бъде във вас. Няма да ви оставя пуси, идвам при вас**.“ Идването на Духа е идването на Духа ако [както е в оригинала] Исус Христос - **неговото лично присъствие**. Даването на Духа е **даване на Христовия живот**. „Още малко и светът няма да ме вижда повече; но вие ме виждате, защото аз живея, и вие ще живеете. В този ден ще знаете, че аз съм в Отца, и вие в мен, и **аз във вас**.“

Изглежда, че транскрипцията съдържа типографска грешка. Това е граматически нелогично, както е написано, но би имало пълен смисъл, ако се казва: „Идването на Духа е идването на Духа на Исус Христос - Неговото лично присъствие.“ Прескът, подобно на Елън Уайт, казва, че Светият Дух бил животът на Христос. Затова Исус казал, че самият Той

ще дойде при нас.

Сега обещанието на Духа - Утешителят - в 17-ти стих, било, че „Той **ще бъде във вас**“, което трябвало да се изпълни „в онзи ден, когато ще разберете, че **аз съм във вас**.“ Това е появата на Утешителя, **появата на тази личност на Христос в Духа** - сега съблечена от човешкото Си естество, за да обитава с нашето човешко естество. За да изясним това, трябва да **вземем всички писания:** „За да може **Христос да живее в сърцето ти**“, „Разпнат с Христос“, „**Христос, който живее в мен**.“ Всички тези писания, които говорят за **пребъдващия Христос, се изпълняват с пребъждането на Утешителя**, и ние имаме точно тази мярка за пребъдващия Христос, която имаме за пребъждането на Утешителя.

Това е славната реалност, която Сатана толкова се старее да замъгли и скрие от нас. Ето защо църквите са толкова слаби и немощни. Исус е Този, на Когото трябва да се молим. Ние трябва да сме оправдани с Неговия Дух сега, за да Го разпознаем по-късно!

Но сега **Той служи като този Утешител, Той сам служи за този живот**, както е установено във втората глава на Деяния, където се казва, че „Той е от гясната страна на Бога, служител на истинското светилище на Господа. **Той служи за този дар на Утешителя**.“

Не е изразено никакво несъгласие от групата за преподаваното от Прескът, че Светият Дух е Духът на Исус, Неговото лично присъствие, Неговият живот, живеещ в нас. Силата, която е създала Вселената и държи световите в космоса, и е в състояние да спасява докрай, е в състояние да направи много повече в сравнение с това, което можем да поискаме или да си помислим, защото Той е този, който

казал, и то се утвърдило - същата тази сила работи и в нас да желяем и да правим според Неговото добро намерение. Така се идентифицират трите персонажности на небесното трио: Отец, Синът в Неговия дух и Синът в Своето човешко естество.

Страница 739

ПРЕСКЪТ: Библията е също толкова ясна в твърдението, че **Бог присъства навсякъде** - къде да отида от твоя Дух, и къде да избягам от присъствието Ти? Ако слеза в гроба, ето, Ти си там, ако отлетя до най-крайните части на земята, и там си Ти, и т. н. Но има разлика. Библията също така посочва, че **има място, където Бог е, и Той не е на никакво друго място.** Библията учи и двете неща, но не мога да го обясня.

Бог присъства телесно на Неговия престол като владетел на вселената, в Най-святото място на небесното светилище, но Той изпраща Духа Си по цялата земя - във всичките страни! Същият този Дух е агентът, средството, чрез което, както Отец, така и Синът проявяват своето лично отношение към нас.

Библейската конференция от 1919 г. е първата документирана дискусия между църковните водачи относно естеството на Божеството. Но това не била първата публикувана дискусия на църквата по въпроса на Лейси за „ранга“ сред членовете на Божеството.

Самуел Спиър

Една година след историческата Генерална конференция в Минеаполис през 1888 г. Самюъл Спиър, пастор в Южната презвитерианска църква в Бруклин, Ню Йорк, написал статия в нюйоркския *Индипендънт*, която се появила в един брой на релю-

гиозното списание от 14-ти ноември 1889 г. под заглавието „Подчинеността (субординацията) на Христос.“

Статията е препечатана със същото заглавие в *Знамения на времето* в два броя (7-ми и 14-ти декември) през 1891 г. и след това, адаптирана и с някои изменения, е включена в библиотеката на Адвентистите от сегия ден, за да бъде на разположение на студентите по библейски изследвания като трактат № 90, когато е публикувана от *Пасифик прес* през 1892 г. Но в брошура тя носи заглавието „Библейското учение за Триединството“.

Повърхностният анализ, който забелязва, че заглавието включва думата „Триединство“ в публикация на адвентистите през 1892 г., кара някои да стигнат до заключението, че тринитаризмът е широко прието вярване сред адвентистите по това време.

„Най-поразителното признание за тринитаризъм“ Кристи Матюсън Тейлър, 1953 г.

„...една тринитарна статия...“ Ървин Гейн, 1963 г.

„Така истината за Триединството била представена в трактат...“ Ли Рой Фрум, 1971 г.

„Първата положителна референция към понятието „триединство“ в адвентната литература“ Мерлин Бърт, 1996 г.

„Първата положителна референция към Триединството в Адвентната литература“ Герхард Пфандъл, 1999 г.

„... поправила две доминиращи погрешни концепции

за Тринитарната доктрина“ Джери Мун, 2002 г.

Използването на думата „Триединство“, обаче, е доста често срещано в двете големи адвентни публикации („*Ривю енд Херълд*“ и „*Знамения на времето*“) през 19 век. Но то редовно се използва за противопоставяне на учението, а не в негова подкрепа. *Знамения на времето* описва трактата в един брой от май 1894 г.

„Този трактат от 16 страници е преиздаване на статия от нюйоркския *Индипендънт* на покойния Самюъл Спиър, доктор по теология. Той представя библейското гледище относно учението за Триединството с терминология, използвана в Библията, и по този начин **избягва всякаква философска дискусия и глупави спекулации.**“ *Знамения на времето*, 28-ми май 1894 г., „Номер 90, Библейската доктрина за Триединството“

Очевидно за адвентистите било важно, че библейската терминология се използва при представянето на Божието естество. Както видяхме, Болман със сигурност подкрепял подобна позиция.

Когато *Пасифик прес* за първи път отпечатва трактата през 1892 г., той включва следното обяснение:

„Въпреки че в този ценен брой може да има някои **дребни мисли**, които бихме искали да изразим по различен начин, като цяло вярваме, че той излага **Библейското учение за триединството на Отец, Син и Свети Дух** с благочестиво **придържане към думите на Писанието**, по най-добрия и сбит начин, който някога сме виждали.“ *Зна-*

меня на времето, 4-ти април 1892 г., том 18, № 22, стр. 352

Когато оригиналната статия се появила през 1891 г., тя била представена по следния начин:

„Обръщаме внимание към статията, озаглавена „Подчинението на Христос“, от покойния Самуел Т. Спиър, взета от *Индипендънт*. Тя беше толкова дълга, че намерихме за необходимо да я разделим. Ние се надяваме, че **това откровено представяне на Триединството** ще бъде прочетено внимателно. *Знамения на времето*, 7-ми декември 1891 г.

На следващата седмица била предосставена следната препоръка:

„В този брой е включена статията на д-р Спиър за „Подчинеността на Христос“. Срещу това откровено представяне на Триединството **вярваме, че никой изследовател на Библията няма да възрази**. То е достойно за внимателен прочит, не само заради темата, която обсъжда, но и заради начина, по който е представено.“ *Знамения на времето*, 14-ти декември 1891 г.)

Нека сега проучим

трактат Номер 90.

„Разграничаването, разкритото по този начин в Библията, е в основата на учението за триличностния Бог... Това учение, както се поддържа и прокламира от онези, които го приемат, не е система от тритеизъм или учение за три бога, но учение за един Бог, съществуващ и действащ в три личности, с квалификацията, че терминът „личност“, макар и вероятно най-добрият, който може да се използва, когато се използва в тази връзка, не трябва да се разбира в никакъв смисъл, който би го направил несъвместим с единството на Божеството и следователно не бива да се разбира в обикновения смисъл, както когато се прилага към хората. Библейските тринитаристи не са тритеисти. Те просто се стремят да заявят по най-добрия начин какво смятат, че е учението на Библията.“

Забележете многоточие то след първото изречение. Адвентните редакторите решили да не включват значима фраза, която се съдържа в оригиналната статия на Спиър от 1889 г. - *Подчинението на Христос*. Те от-

странили „или Триединният Бог, който досега е вярата на християнската църква.“ Триединният Бог не бил приемлив; това предполагало едно неразривно същество, което те вярвали, че не може да бъде подкрепено от Писанието. В книгата *Движение на съдбата* стр. 323 Фрум цитира невярно Спиър, казвайки: „Тринитаристите не са тритеисти“, поставяйки главна буква Т, за да изглежда така, сякаш цитира цялото изречение. Фрум използвал същата техника и при съставянето на книгата *Евангелизъм*.

Ървин Гейн в магистърската си теза за университета Ендрюс, Герхард Пфангел от института за библейски изследвания в своя научен труд от 1999 г. *Учението за Триединството сред адвентистите* (препечатан в списанието на Адвентното теологично общество, пролет 2006 г.) и Джери Муун в книгата си „Триединството“ от 2002 г. също се отгават на едно избирателно цитиране на този параграф. Като не включват първото и последните две изречения, всички позовавания на Спиър от неговата аргументация на библейска основа били внимателно прикрити. Спиър подчертава, че всяко учение за Триединството трябва да се ограничи само до онова, което е „разкрито в Библията“, което се намира в „Библията като учение“. Такива хора са „Библейски тринитаристи“. Спиър обаче създава контраст и прави разграничение между Библейските тринитаристи, които приемат само това, което казва Писанието, и тринитаристите, които надхвърлят Библията, за да се отгават

Аз съм Пътят, Истината и Животът! — Йоан 14:6

на човешки спекулации и философски предположения.

„Теорията за вечното раждане на Сина от Отец, заедно със сродната на нея теория за вечното изхождане на Светия Дух от Отца, или от Отец и Сина, не само че е трудна дори да се разбере и в най-добрия случай е мистична спекулация, но е и стремеж да се представиш за мъдър, и то не само над написаното в Словото, но и извън възможностите на човешкото знание.“

„Само когато хората спекулират извън и отвъд Библията и се стремят да бъдат по-мъдри, отколкото могат да бъдат, възникват трудности; и тогава тези трудности се явяват изобличение на собствената им глупост. Едно прехвалено учение след това се превръща в средство за объркването им и ги поглъща с едно изфабрикувано от тях самите заблуждение. Това, от което се нуждаят, е да вярват повече и да спекулират по-малко.“

Спиър говори за допълнителните понятия за Бога, които били включени в общата идея за триединство. Вечното раждане и вечното изхождане били начини, чрез които привържениците на триединния Бог се опитали да хармонизират някои библейски факти за Бога, които трябва да бъдат хармонизирани.

„Тези факти, а именно **абсолютното единство на Божеството**, с изключване на множество богове, **абсолютната божественост на Господ Исус Христос** и **подчинението на Христос** в някакво отношение към Бог Отец – взети заедно са накарали библейските учени да преразгле-

дат въпроса относно метода за тяхното хармонизиране. Какво трябва да се каже по този въпрос?“

След това той изброява няколко наблюдения върху библейския подход:

1. „Всички посочени по-горе факти почиват на един и същ авторитет и, следователно, никой от тях не може да бъде отречен, без с това да бъде отречен *този* авторитет или да бъде тълкуван неправилно използвания език.“

2. „Значи въпросът се намира в **словото Божие**; и ако християните **ограничаваха мислите си само го това, което казва Словото**, те никога не биха повдигнали никакви сериозни въпроси по отношение на темата, което е, може би, като цяло, най-добрият курс за следване“

3. „**Въобще не е необходимо** за практическите цели на благочестието и спасението **да се спекулира** по въпроса или да се знае какво са мислели и казали библейските учени по отношение на него. Достатъчно е да вземете **Библията точно както я четете**, да повярвате в това, което казва, и да **спрете там, където тя спира**.“

4. „**Всички твърдения на Библията трябва да се приемат за верни** заедно с всички възможни квалификации, които те взаимно си налагат. Цялата истина се открива във всички тях, когато **се вземат колективно**.“

5. „**Подчинеността на Христос**, както е разкрита в Библията, не се обяснява адекватно, като се свежда само го Неговата човешка природа. Вярно е, че в това естество Той бил създадено и зависимо същество и в това отношение подобен на расата, чието естество Той възприел; и въпреки това библейското изявление за Неговото подчинение **обхваща както Неговата човешка природа,**

така и Божествената.“

„Съществува обаче смисъл, в който Христос на Библията, макар и **по същество да е божествен, все пак е в някои отношения, различен и подчинен на Бог Отец**. За Него се говори, и Той самият говори често за Себе Си като за **Божия Син, Единородният на Отец**, като изпратен от Бог Отец в този свят и като за Един, Който **върши волята на Отца**. Той никога **не е смесван с Отца и никога не заема Неговото място**.“

По този начин Спиър потвърдил това, което Библията представя като роженния Син на Отец. Точно това преподавали адвентистите докато била жива Елън Уайт. Спиър стигнал също го заключението, че Синът е отделна и открояваща се личност, подчинена на Бог Отец.

„Не е никак трудно да намерим в Неговото служение **множество препратки към Бог Отец**, като такъв, който в някои отношения **се различава от Него и Го превъзхожда**, а това тогава включва идеята за Неговото подчинение.“

„Павел ни казва, че Бог, е създал всичко **чрез Исус Христос**“ и че Той е личността или посредникът, **чрез когото** Той [Бог] е създал и световете.“ (Еф. 3:9; Евр. 1:2). Нито едно от тези твърдения не може да има никакво отношение към човешкото естество на Христос и въпреки това и в двете Бог е представен като действащ в и **чрез Христос**, а Последният е представен като средството за такова действие. Така също Бог е описан като **изпращащ Своя Син** в света, като **даващ „Своя Единороден Син“** за спасение на човека и като Един, Който не пощадил „Своя собствен Син“, но „Го предал за всички

нас“. (Гал 4:4; Йоан 3:16; Римл. 8:32).“

„Тези твърдения предполагат, че този Син, който не е друг, освен самият Христос, е съществувал преди Своето възплъщение и че, тъй като е съществувал, Той е **изпратен, даден, не е пощаден, но е даден от Бог Отец**. Приписаното действие на Бог Отец, посвещаващ по този начин „Своя собствен Син“ на делото за изкуплението на човека, се отнася за Него така, както било и преди Той да приеме нашата природа в лицето на Исус от Назарет и **предполага някакъв вид първенство на Отец...**“

„Въпреки че не дава метафизическо определение за духовното единство на Бога, Библията учи за Неговото същинско единство, противопоставяйки го на всички форми на политеизъм, а също така **допуска способността на човека да възприеме идеята достатъчно** за всички цели на поклонението и подчинението.“

„Същата Библия учи и то така ясно, че очарователната Личност в нея, известна като Исус Христос, когато се разглежда в цялата Му природа, е **наистина божествен и наистина Бог в най-абсолютния смисъл** (Йоан 1:1-18; 1 Йоан 5:20; Римл. 1:3, 4; 9:5; Тит 2:13).

Мерлин Бърт откровено забелязал, че превърнатия в статия трактат на Спийър, независимо от новото му заглавие, в действителност не бил тринитарен.

„Заглавието, *Библейското учение за Триединството*, предполагало, че произведението ще бъде символ на учението за триединството. След

като прочетете трактата, не се открива **почти нищо**, което адвентистите от деветнадесети век биха сметнали за неприемливо.“ Мерлин Бърт, *Смъртта на полуарианството и антитринитаризма в адвентната теология*, 1888-1957 г., стр. 5-6, декември 1996 г.

Той казва, че трактатът всъщност *не* симпатизира на тринитарната доктрина. Вследствие на това, преобладаващите антитринитарни адвентисти от 19-ти век не са имали никакви възражения срещу него.

Това не трябва да е изненадващо, тъй като този трактат първоначално е писан, за да се обърне внимание на подчинените отношения на Божия Син. Той не е пряко адресиран към факта или съответно заблудата за Триединството само по себе си. На небесния престол няма отречение за съществуването на Божия Дух или реалността на три идентичности. Това не бил предмет на разработката на Спийър.

Онези, които предпочитат да определят адвентизма от 19 век като ариански, му налагат вярата, че Христос не бил божествен, че Бо-

жият Син бил създаден, защото се е появил в определен момент. Но тогавашните адвентисти не са вярвали в това. Чак до 1894 г. адвентистите учили, че Божият Син е роден от Отца, че е отделна Личност, която не е неразделно свързана с еднно божествено същество.

„Към мнението на Александър, че има само едно Божество, което понякога се явява като Отец, и отново като Син, или като Светият Дух, или, ако не точно това, че три личности съществуват в един Бог, различен и все пак от същата субстанция и същата вечност, **Арий също се присъединил**, тъй като, макар Синът да е от същата или подобна субстанция, **той все пак е потомък на Отец и е имал начало**.“ Л. Е. Кимбъл, *Знамения на времето*, 25 юни, 1894 г., *Арианският спор*

Арий бил цитиран като вярващ в рогения Син, но недобит, независим и преди времето (съществуващ във вечността), неизменен, „свършен Бог“.

„Но ние казваме и вярваме, и поучаваме, и учим, че Синът не е нероден, нито по какъвто и да е начин част от нероденото; и, че Той не извлича съ-

ществуването си от каквато и да е материя; но че по Своята воля и съвет Той се е поддържал в живот преди времето и преди вековете, **като съвършен Бог, единороден и непроменим**, и че преди **Той да е бил роден**, създаден, предназначен или установен, Той не е съществувал. Защото Той не е бил нероден.” Арий, цитиран в църковната история на Теодорет, книга 1-ва, глава 3-та,“ *Писмо на Арий до Евсевий Никомедийски*

Но съвременната версия на Триединството надхвърля писаната, за да хипотезира едно смесено съвечно триличностно съществуване. Именно това отхвърлил Спийър. Например едно скорошно признание гласи:

Триединството е Един. Ние не изповядваме трима богове, а един Бог в три лица, „косубстанциалното Триединство“. Божествените личности не споделят едната божественост помежду си, но всяка от тях е Бог напълно и изцяло: „Отец е това, което е Синът, Синът, това, което е Отец, Отец и Синът, това, което е Светият Дух. т.е. по природа един Бог.“

Всъщност, както мнозина са забелязали, може да прекарате цял живот в търсене на смисъл в един такъв мистериозен триединен Бог или да се побъркате докато се опитвате да го направите.

Първият ни Църковен наръчник

През 1882 г. се прави опит за създаване на Църковен наръчник на Генералната конференция. На следващата година той бил отменен отново поради опасения, че ще се възприеме като кредо.

„Единодушното решение на комисията е, че не би било препоръчително да има църковен наръчник. Считаме това за ненужно, защото вече преодоляхме най-големите трудности, свързани с църковната организация, без единна и съвършена хармония сред нас по този въпрос. На мнозина това им изглежда като стъпка към формиране на кредо (верую) или дисциплина, различна от Библията, нещо, срещу което винаги сме били против като деноминация. Ако имахме такъв [църковен наръчник], ние много бихме се страхували, особено, когато онези, които започват да проповядват, биха започнали да го изучават, за да получат насоки по религиозните въпроси (вместо да изследват Библията и ръководствата на Божия Дух), което би могло да се превърне в тяхно препятствие към сдобиването с истински религиозен опит и познаване на ума на Духа. Именно при предприемането най-вече на подобни стъпки **други християнски организации започнали да губят своята простота и да стават формални и бездуховни. Защо трябва да ги имитираме?** *Ривю енд Херълд*, 20-ти ноември 1883 г. *Протокол на Генералната конференция, двадесет и втора годишна сесия*

Една седмица по-късно, в *Ривю*, президентът на Генералната конференция, Джордж Бътлър, обяснил защо църквата била отхвърлила църковния наръчник:

„Досега се разбирахме добре с нашата проста организация без наръчник. Единството преобладава в цялото тяло. Трудностите пред нас, що се отнася до организация-

та, са далеч по-малко от тези, които сме имали в миналото. Запазихме простотата и така благоуспяхме. Най-добре е да се оставят нещата както са. По тези и други причини църковният наръчник беше отхвърлен. Вероятно е никога повече да не бъде предложен.“ Дж. А. Бътлър, *Ривю енд Херълд*, 27-ми ноември 1883 г.

По този начин, когато Уилкокс въвел отново своята версия на „Основните вярвания“ в годишника на АСД през 1931 г., тя също била неоторизирана; не било проведено гласуване на Генералната конференция, което да ги одобри като официални. През 1932 г., една година по-късно, църквата произвежда своя първи църковен наръчник.

След това през 1946 г. Генералната конференция гласува на сесия, че всички бъдещи промени в наръчника на църквата трябва да бъдат разрешени. Същото се отнася за всички промени в основните вярвания. Към този момент били направени достатъчно модификации в *Основните вярвания* при придвижването на църквата към Тринитаризма, и затова вече било безопасно те да бъдат „заключени“ като застраховка срещу всякакви други неразрешени промени. Списъкът на Лафбъроу за последствията от създаването на църковно кредо сега навлязъл във втората си фаза.

Притеснението на Екенрот

Множество преиздания на книгата *Данаил и Откровението* на Смит били раздавани, без да бъдат променяни почти 70 години. Той бил промотиран официално от Гене-

ралната конференция още през 1932 г.

„В делото на нашата полева работа ние насърчаваме сътрудниците да използват, колкото се може по-последователно, съществуващите книги, които са основата на нашето дело в предишните години, такива като: *Великата борба, Патриарси и пророци, Копнежът на вековете, Библейски четения и Данаил и Откровение. Протокол на комитета на Генералната конференция, 20-ти октомври 1932 г.*

Но пет години по-късно през 1937 г. младият адвентен евангелизатор, Мелвин К. Екенрот бил публично смутен от един назирейски проповедник. Цитирайки от изданието на книгата на Урия Смит от 1926 г., назирейският пастор прочел пред цялата аудитория: „... като Син той не споделя съвечност на миналото съществуване с Отец, началото на Неговото съществуване, като единокороген на Отца, предшествва цялото сътворение ...”

Намекът бил, че, ако „стандартната“ адвентна литература казва, че Христос не е равен с „вечното съществуване на Отца“, тогава ние също учим, че Христос не е равен с божествеността на Отца. Това със сигурност не било така, но Екенрот бил изненадан от обвинението и не знаел как да се защити.

Екенрот изпратил писмо до Ли Роу Фрум, в което се оплакал, че богословието на Урия Смит е в ущърб на адвентната кауза и способността му да привлича нови членове, тъй като конкуренцията ни изобличавала като нехристиянски култ. „Това

беше предизвикателство за което бях напълно неподготвен“, разказва Екенрот. „Немощната ми реакция беше: „Господине, сигурно цитирате погрешно книгата.“ Но когато проверил собственото си копие на *Данаил и Откровение*, Мелвин бил слисан, объркан и абсолютно ням, прочитайки там „същите думи“. (М. К. Екенрот, *Писмо*, цитирано в *Движение на съдбата* на Ли Роу Фрум, стр. 625).

Въпреки че е завършил клас в Мисионерския колеж *Еманюъл* през 1937 г., Екенрот не бил наясно с оригиналните учения на адвентните пионери относно рогената синовност на Христос „от дните на вечността“. Това наистина е изумително с оглед на факта, че съботно-училищните уроци преподавали същото точно предишната година.

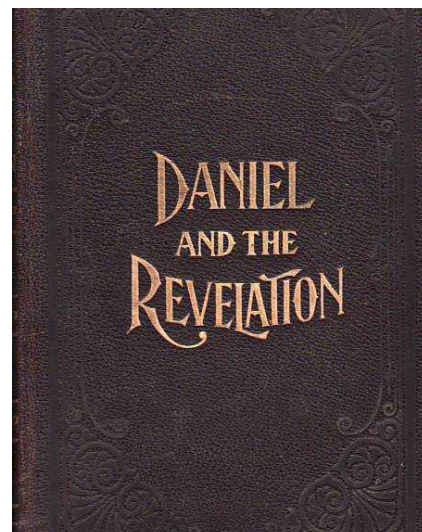
„Прякото изявление на Исус: „Аз излязох от Отца“ гласи буквално: „Излязох от Отца.“ Поставяйки това, Неговото свидетелство редом с другото от Йоан 10:38: „Отец е в мен и аз в Него“, ние имаме **Неговото лично свидетелство, че Той наистина е „роден от Отца“**, както казва Йоан в 1:14.“ *Урок 4-ти, 24-ти октомври 1936 г., стр. 12*

„В няколкото пасажа, които сме изучили тук, откриваме, че Христос е бил с Отца „преди съществуването на света, „от дните на вечността“, „преди създаването на света“, „преди всичко“. **Следователно Той не бил част от творението, но бил „роден от Отца“ в дните на вечността и самият Той бил Бог.**“ *Пак там, Божествеността на Христос, стр. 13*

Тези уроци дори били одобрени от Генералната Конференция.

„Планът в края на всеки урок е полезен за насочване към темата; и тъй като настоящите уроци са посветени на доктрините и са **напълно удостоверени** от учебната комисия към отдела за Съботно училище на Генералната конференция, всеки може да знае, когато представя урока, че това, което се преподава, като четене на Библия или проповед, е правилно. *Ривю енд Херълд*, 7-ми декември 1936 г.

Цензуриране на книги

В края на 30-те обаче последните останали пионери от „старата гвардия“ починали и ново поколение адвентни ръководители станало популярно. Протокол от сесията на Генералната конференция от 16-ти януари 1940 г. записва дискусията относно редактирането на *Данаил и Откровение* от Урия Смит:

„Председателят заяви, че въпросът за повторното публикуване на книгата *Данаил и Откровение* беше повдигнат на последния Есенен съвет и в дискусията бе постигнато съгласие, че, ако книгата трябва да бъде пре-

издадена, това трябва да бъде проект, предприет от всички издателства в Северна Америка и, че книгата трябва да бъде осъвременена.“

Но 9 месеца по-късно, все още не се случва нищо.

„Беше обсъждан въпроса за **преразглеждането и повторното публикуване** на книгата *Данаил и Откровение*, за която **бе разрешено да излезе от печат преди няколко години**. Съобщава се, че **има голямо търсене в полето** за нейното повторно издаване под формата на абонаментна книга.“

„Макар да бе постигнато съгласие, че понастоящем трябва да имаме книга за разпространение на пророчествата на Даниил и Откровението, **имаше доста различия в мненията относно препоръчителните възможности за ревизия на тази книга**. След обсъждане на аргументите, предлагани в полза и **против повторното издаване** на книгата, беше

ГЛАСУВАНО, **въпросът да се отнесе** към служителите на Генералната конференция и ръководителите на трите издателства **за по-нататъшно проучване**.“ *Протокол от Генералната конференция, 23-ти октомври 1940 г.*

Очевидно е имало спор за използването на книгата на Смит. Тя отгавна била популярна и печеливша и дори все още имало „голямо търсене“ за нейната постоянна наличност. Въпреки това имало и значително противопоставяне срещу нейното повторно издаване и затова, две години по-късно, напредъкът по уреждането на въпроса „все още бил в ръцете на комисия“ – вече подкомитет!

„Комитетът на Генералната конференция по време на Есенния съвет от 1940 г. назначи комитет, състоящ се от управителите на „трите издателства и служителите на Генералната конференция, за да обърне внимание на издаването на преработеното издание, за което от своя страна е назначена комисия по ревизиране на книгата. **Тази комисия все още не е готова да докладва**.“ *Из протокол на Комитета на Генералната конференция, 1-ви януари, 1942 г.*

Междувременно, Южното издателство напредвало със собствена ревизия и дори отпечатало 5000 копия.

„Южната издателска асоциация **иска разрешение за продажба на 5 000 копия от *Данаил и Откровение*, които тя наскоро отпечата**. Това издание **съдържа някои промени**, които вероятно са свързани със статистическите въпроси, съдържащи се в книгата.

Беше ГЛАСУВАНО да се назначи петчленна комисия, която **да преразгледа новото издание** на *Данаил и Откровение*, както е публикувано от Южната издателска асоциация, и да докладва обратно на този комитет.“ *Пак там. 1-ви януари 1942 г.*

Комитетът отговорил две седмици по-късно, съобщавайки, че първоначалният комитет бил почти готов да представи своите препоръки относно изготвянето на преработено издание на *Данаил и Откровение*. Така било

„ГЛАСУВАНО, че ние сериозно препоръчваме на Южната издателска асоциация издадените копия от *Данаил и Откровение* да бъдат спрени от

разпространение, очаквайки решение относно доклада на комитета, назначен по време на Есенния съвет през 1940 г.“ *Пак там, 19-ти януари 1942 г.*

Когато подкомитетът най-накрая представил доклада си през април, било препоръчано:

„1. Преиздаването на *Данаил и Откровение* като абонаментна книга в **преработен вариант**.

2. **Специална единадесетчленна комисия за ревизиране на литература** да бъде назначена с представителство от трите издателства в Северна Америка, като ѝ се дадат правомощия да действа при преразглеждането и подготовката на книгата за публикуване.

3. **Ревизираното издание *Данаил и Откровение*** да бъде публикувано от трите издателства.

4. Предложеното **преработено издание** на *Данаил и Откровение* да **заеме мястото на всички публикувани да сега издания**. *Протокол на Генералната конференция, 7-ми април 1942 г.*

Уорън Юджийн Хоуъл, председател на комитета, на който било възложена задачата по редактиране на *Данаил и Откровение*, включил в доклада си кратка история на книгата, отбелязвайки, че тя е започнала своето съществуване като поредица от статии в *Ривю енд Херълд* от 1862 г. След това в протокола било записано:

„В началото на работата беше сключено споразумение, **по всички въпроси, касаещи доктрината** или правата и привилегиите на автора, да не бъде предприемано ни-

какво действие, **докато не се постигне единодушие от комисията** и, когато бъде проведена тази резолюция, трябва в цялото произведение да има единство и хармония. *Пак там*, 7-ми април 1942

Комитетът осъзнавал, че „всяко преразглеждане на *Данаил и Откровение* е все още изключително чувствителен въпрос (*Движение на съдбата*, стр. 424). Въпреки това:

„Следващата логична и неизбежна стъпка в прилагането на нашите обединени „Фундаментални вярвания“ включваше **преразглеждане на някои стандартни произведения**, така че да се **елиминират изявленията**, които преподават и по този начин продължават, **грешни възгледи за Божеството**.“ „Първото и най-очевидно от тях включваше **някои погрешни богословски концепции**, които отдавна са се появили в *Мисли върху Данаил и Откровение* от Урия Смит, починал през 1903 г. Ли Рой Фрум, *Движение на съдбата*, стр. 422-423, 1971 г.

Фрум признал, че на книгата на Смит било „предоставено почетно място“ в нашата адвентна история и че тя е дори „призната от Елън Уайт“, но след това цитира Елън Уайт като авторитет за премахване на противоречиво съдържание: „тя също каза, че определени грешки в нашата по-стара литература „изискват внимателно изучаване и корекция.““ Е. Г. Уайт, *Ръкопис* 11, 1910 г.; *Избрани вести*, том 1, стр. 165). *Пак там*.

За пореден път Фрум цитира избирателно Елън Уайт. Забележете какво не споменава:

„В някои от нашите важни книги, които се печатат от години и които са довели мнозина до познание на истината, може да се намерят **въпроси от второстепенно значение**, които изискват внимателно изучаване и коригиране.“ Елън Уайт, *Ръкопис* Номер 10, 1910 г.

Дали темите за Божеството и Христовата роде на синовност трябва да се считат за „въпроси от второстепенно значение“? Очевидно е, че Ли Рой Фрум не ги смята за такива. Нито това правят и членовете на Комитета на Генералната конференция, които обсъждат този въпрос повече от две години. Но Елън Уайт имала какво да каже за тези гребни въпроси.

„Нека подобни въпроси [от маловажно значение] се разглеждат от тези, които регулярно са посочвани като такива, които имат отговорност за надзора над нашите публикации. **Нека тези братя**, нашите колпортьори, и нашите пастори не **възвеличават въпросите** по такъв начин, че да намалят влиянието на тези добри спасяващи душата книги. Ако се заемем с делото по **дискредитиране на нашата литература**, бихме поставили оръжие в ръцете на тези, които се отклониха от вярата и бихме объркали умовете на онези, които току-що са приели вестта. **Колкото по-малко се прави ненужна промяна** в нашите публикации, толкова по-добре. *Пак там*, 1910 г.

Докато коментарите на Елън Уайт първоначално се отнасяли за полемиката относно „ежедневната“ от Данаил 8-ма глава, Фрум се възползвал от възможност-

та за „корекция“, която те позволяват и ги приложил по темата за Бог и Неговата личност. Но мъдрите съвети на Елън Уайт били пренебрегнати.

Ожесточеният гебат продължил. Фрум признава, че реакцията спрямо предложените ревизии е била „госта яростна“ (*Движение на съдбата*, стр. 424). На Есенния съвет Хоуъл отново докладвал.

„Очевидно **не разясних на всички, това което казах** като говорител на нашата ревизионна комисия **относно учението за вечността на Христос**. Нека го кажа по-ясно. Нашата комисия не е възнамерявала да се произнася по доктриналните въпроси на деноминацията. Но знаейки, че има някои **различия в мнението**, ние преценихме, че би било **по-добре да премахнем темата от книгата, без коментар**, и да оставим въпроса **отворен за изследване от всички, без позволения или препятствия**. Уорън Хоуъл на есенния съвет на Адвентистите от седмия ден в Синсинати, 28-ми октомври 1942 г.

Ако намерението наистина е било да се заеме неутрална позиция по въпроса и нито да се насърчава, нито да се възпрепятства „въпроса“, а той да бъде оставен „отворен“, тогава защо да се премахва нещо? Защо просто не се публикува нова книга с актуализирани възгледи. Защо да променяме това, което е било част от историята? Уорън Хоуъл имал само 8 месеца, за да продължи да „изяснява“ какво е казал. Той умира на 5-ти юли 1943 г. У. Х. Брансън, вицепрезидент на Генералната конференция, поел поста и накрая доклад-

Laodicea signifies the judging of the people, or, according to Cruden, a just people. The message to this church brings to view the closing scenes of probation. It reveals a period of judgment. It is the last stage of the church. It consequently applies to believers under the third message, the last message of mercy before the coming of Christ (see chapter 14: 9-14), while the great day of atonement is transpiring, and the investigative Judgment is going forward upon the house of God,—a period during which the just and holy law of God is taken by the waiting church as their rule of life.

These Things Saith the Amen.—This is, then, the final message to the churches ere the close of probation. And though the description of their condition which he gives to the indifferent Laodiceans is fearful and startling, nevertheless it cannot be denied; for the Witness is “faithful and true.” Moreover, he is “the beginning of the creation of God.” Some attempt by this language to uphold the error that Christ was a created being, dating his existence anterior to that of any other created being or thing, next to the self-existent and eternal God. But the language does not necessarily imply that he was created; for the words, “the beginning of the creation,” may simply signify that the work of creation, strictly speaking, was begun by him. “Without him was not anything made.” Others, however, and more properly we think, take the word ἀρχή to mean the “agent” or “efficient cause,” which is one of the definitions of the word, understanding that Christ is the agent through whom God has created all things, but that the Son came into existence in a different manner, as he is called “the only begotten” of the Father. It would seem utterly inappropriate to apply this expression to any being created in the ordinary sense of that term.

The charge he brings against the Laodiceans is that they are lukewarm, neither hot nor cold. They lack that religious fervency, zeal, and devotion which their position in the world's closing history, with the light of prophecy beaming upon their pathway, demands that they should manifest; and this lukewarmness is shown by a lack of good works; for it

Laodicea signifies the judging of the people, or, according to Cruden, a just people. The message to this church brings to view the closing scenes of probation. It reveals a period of judgment. It is the last stage of the church. It consequently applies to believers under the third message, the last message of mercy before the coming of Christ (see chapter 14: 9-14), while the great day of atonement is transpiring, and the investigative Judgment is going forward upon the house of God,—a period during which the just and holy law of God is taken by the waiting church as their rule of life.

These Things Saith the Amen.—This is, then, the final message to the churches ere the close of probation. And though the description of their condition which he gives to the indifferent Laodiceans is fearful and startling, nevertheless it cannot be denied; for the Witness is “faithful and true.” Moreover, he is “the beginning of the creation of God.” Some attempt by this language to uphold the error that Christ was a created being, dating his existence anterior to that of any other created being or thing, next to the self-existent and eternal God. But the language does not necessarily imply that he was created; for the words, “the beginning of the creation,” may simply signify that the work of creation, strictly speaking, was begun by him. “Without him was not anything made.” Others, however, and more properly we think, take the word ἀρχή to mean the “agent” or “efficient cause,” which is one of the definitions of the word, understanding that Christ is the agent through whom God has created all things, but that the Son came into existence in a different manner, as he is called “the only begotten” of the Father. It would seem utterly inappropriate to apply this expression to any being created in the ordinary sense of that term.

The charge he brings against the Laodiceans is that they are lukewarm, neither hot nor cold. They lack that religious fervency, zeal, and devotion which their position in the world's closing history, with the light of prophecy beaming upon their pathway, demands that they should manifest; and this lukewarmness is shown by a lack of good works; for it

вал пред Комитета на Генералната конференция през пролетта на 1944 г., че е било решено вижданията на Урия Смит за пророчеството да останат непроменени, но теологичните му възгледи да бъдат премахнати, защото те били:

1. интерпретацията извън пророчеството
2. в дисхармония с основните вярвания на Адвентизма от Седмия Ден
3. в дисхармония с изявленията от Духа на пророчеството

Фрум оправдава тази последна точка. „Всички тези изявления [на Елън Уайт] са написани през десетилетията след написването на книгата на Смит - и особено в десетилетието след смъртта му. Следователно той не е бил запознат с тях. Лу Рой Фрум, *Движение на съд-*

бата, стр. 424).

Кои твърдения биха били тези? Всички след 1903 г., годината на смъртта на Смит. Това би елиминирало *Копнежът на вековете* и онзи единствен израз „изначален, незает, недобит“, който за пръв път се е появил под името на Елън Уайт в *Ривю енд Херълд* през 1896 г.

Обяснението на Фрум пренебрегва продължаващото одобрение от Елън Уайт на книгите на Урия Смит, изказано десетилетие след смъртта му; то пренебрегва молбата на Елън Уайт през 1905 г., нашите основни убеждения, които ни обединяват като народ през „последните 50 години“, по-специално по отношение на светилището и персоналността на Бога, да не бъдат изоставени.

След редакцията през 1944 г. материалите на Урия Смит в раздела на неговата книга,

коментирац Откровение, са намалени с две страници и 710 думи. Двете страници в средата на книгата били страници 400 и 430 от изданията предшествващи 1944 г., както е показано тук с техните съответствия от 1944 г.

Истинският Урия Смит изразил убеждението си, че Христос не е създадено същество, „но че Синът е дошъл в съществуване по различен начин.“ Разбира се „идването в съществуване“ предполага начало и отричане на *абсолютното* вечно съществуване, което било изисквано от учението за съвечния триединен Бог. „Обновеният Урия Смит“ от 1944 г. не прави такива коментари. Под предлог, че се актуализира пророческото тълкуване и се коригират много неволни плагиатства, „класическата версия на *Данаил и Откровение* била изця-

ло променена (премахнати са цели страници, а са добавени други), но името му все още остава върху преиздадената творба, сякаш, за да одобри посмъртно радикалните промени, направени от групите.

С нотка на триумф, Фрум заключил:

„Премахването на последния остатък от арианството в нашата стандартна литература е осъществено чрез заличаванията от класическата книга *Данаил и Откровение* през 1944 г.“ Фрум, *Движение на съдбата*, стр. 465, 1971 г.

Кое е по-лошо? Включване на думи в книга, които принадлежат на някой друг, или премахване на думи, които принадлежат на самия автор? Първото показва, че авторът е в съгласие с добавените думи; второто би намекнало на необразования читател, че авторът отрича първоначалните си убеждения. Такъв е резултатът от цензурата. Тя променя

историята и я кара да разказва нещо съвсем различно за реалността. Забраната, с която завършва последната книга от Писанието, трябва да се прилага и тук: „ако някой отнеме от думите на книгата на това пророчество, Бог ще отнеме неговия дял от книгата на живота“ (Откр. 22:19). Нарушаването на първоначалното намерение на авторското послание носи сериозни последици.

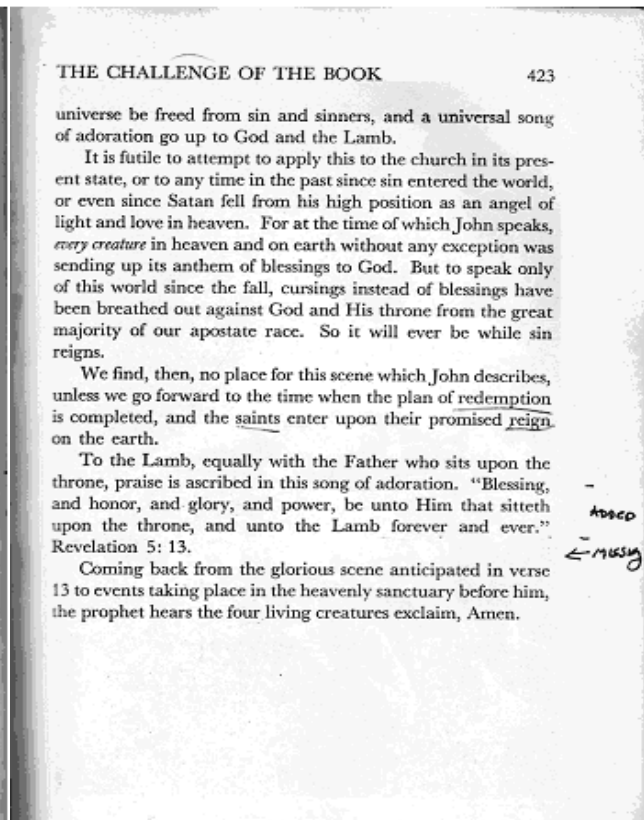
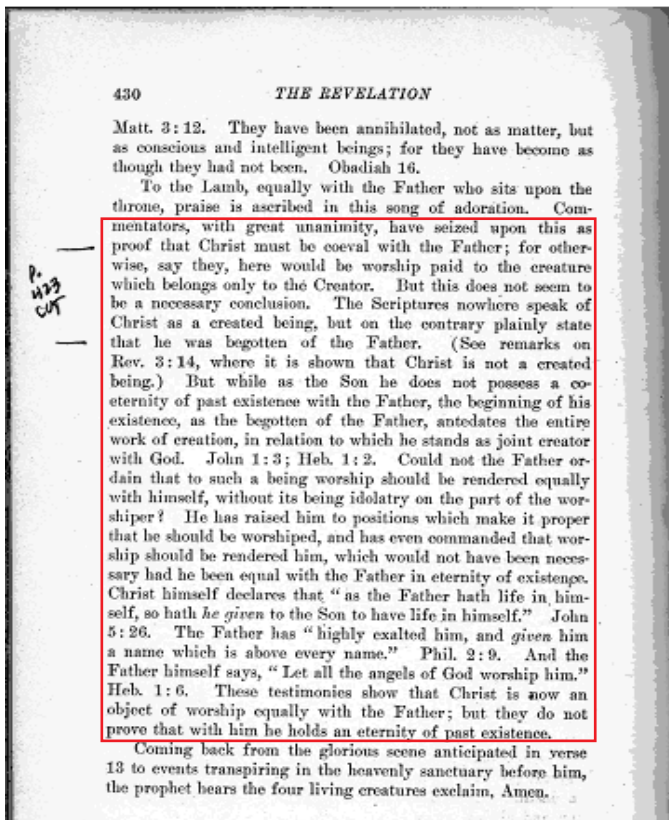
Отново страница 430 от изданието в 1897 г. го голяма степен липсва на стр. 423 от изданието в 1944 г., защото тук Урия разширява убеждението си, че Христос, макар и не създадено същество, е „роген от Отца“. Но още по-ясно тук той заявява, че „като Син Той не притежава съвечност на миналото съществуване с Отца.“ Неговите разсъждения са ясно изложени. Писанието изобилно изразява множеството дарове на Отца към Сина.

Отец е „дал на Сина да

има живот в Себе Си“ (Йоан 5:26), „дал Му име, което е над всяко име“ (Фил. 2:9) „по наследство“ (Евр. 1:4). Така Той е дошъл „в името на Отца Си“ (Йоан 5:43). Бог Му е дал „всичко“ (Мат. 11:27; Йоан 3:35; 13:3), „всичко, което има Отец“ (Йоан 16:15), „цялата сила на небето и земята“ (Мат. 28:18; Йоан 17:2), „целия съг“ (Йоан 5:22), и превъзходство над всички неща (Кол. 1:18).

На следващата година списание *Министри* отчело истинската причина за ревизиите:

„Въпросът е, че **някога Урия Смит е вярвал, че Христос е създадено същество.** Но по-късно той преразгледал своята вяра и учение и вече вярвал, че Христос е роден някъде във вечността преди създаването на света.“ Мервин Търбър, списание *Министри*, май 1945 г., статия „Ревизираната книга *Данаил и Откровение* във връзка с деноминационната доктрина.“

Това учение присъства и в оригиналното издание от 1865 г. на *Мисли върху Откровението*. Тридесет години по-късно Елън Уайт направила почти същото изявление:

„Вечният Отец, непромениният, даде своя Единороден Син, откъсна от лоното Си Този, който бе **направен** (англ. създаден) по точния образ на Неговата личност, и Го изпрати на земята, за да разкрие колко силно обича човечеството.“ Елън Уайт, *Ривю енд Херълд*, 9 юли 1895 г.

Има гума, която би могла да бъде подобрена. Но изглежда, че Елън Уайт вече е избрала „направен“ като подобрение в сравнение с едно нейно много подобно изявление, което тя направила в *Знамения на времето* само два месеца по-рано:

„Направен бе пълен принос; защото „Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син“ - не син по сътворение, както бяха ангелите, нито син по осиновение, какъвто е простеният грешник, а Син, **роден** в точния образ на личността на Отец и в цялия блясък на Неговото величие и слава, еднакъв с Бога по власт, достойнство и божествено съвършенство.“ *Знамения на времето*, 30-ти май 1895 г.

И все пак изглежда, че Елън просто потвърждава по същество това, което Е. Дж. Уагонър бил писал пет години по-рано.

„Ангелите са Божии синове, както бил Адам (Йов 38:7; Лука 3:38) чрез сътворение; Християните са Божии синове чрез осиновяване (Римл. 8:14, 15), но **Христос е Син Божий по рождение**.“ *Христос и Неговата Правда*, 1890 г.

Хитри компилации

Ли Роу Фрум въвел практиката по компилиране на изявления от Елън Уайт и отделно публикувал книги, като добавял собствени заглавия над отделните секции, препинателни знаци и главни букви според собствените си предпочитания. Вече видяхме няколко примера. Ето още един.

Има само едно очевидно изключение от последователното използване от Елън Уайт на понятията личност, персоналности и същества. Следното всъщност не е написано от Елън, но е докладвано от някой, който е слушал проповед, изнесена от нея в Оукланд, Калифорния, събота след обяд, на 20-ти октомври 1906 г.

„Вие сте родени за Бог и заставате под опеката и силата на **трите най-свети същества в небето**, които са в състояние да ви предпазят от падане... Когато се чувствам потисната и едва разбирам как да свържа себе си с делото, което Бог ми е дал да върша, просто призовавам **трите велики Достойнства (Благородника)** и казвам; Знаете (бел. прев. бълг. знаеш?), че не мога да свърша тази работа със собствените си сили.“ *Издание на ръкописи*, стр. 267

Използването на термина „същества“ се различава от всички останали нейни публикувани изявления, в които тя използва понятията „персоналности“ или „личности“. Фактът, че този използван коментар, за който се твърди, че е направен от нея, противоречи на другите ѝ писмени и публикуваните изявления, го превръща в обект на следните предупреждаващи гуми, изговорени

ни от самата Елън:

„И сега на всички, които имат желание за истината, бих казала: Не се доверявайте на неоторизирани доклади за това, което сестра Уайт е направила, казала или написала. **Ако искате да знаете какво е разкрил Господ чрез нея, прочетете публикуваните ѝ творби**.“ *Свидетелства към църквата*, том 5, стр. 696

Интересно е, че това изказване за „трите най-свети същества“ се е появило на бял свят съвсем наскоро. Датата на издаването му е отбелязана от Попечителството на Уайт като „Издание от 16-ти март 1976 г.“ *Издание на ръкописи*, том 7, стр. 273.

Елън Уайт наблегнала на тройността на Божеството, говорейки за мислещи личности с персоналност (а не безлични силови полета). Тя обяснила единството на Божеството по отношение на едно и също божествено естество, характер, цел и любов. Никога не е говорила за трима в една личност или същество; тя разпознава само две същества.

Джъдсън Уошбърн

Племенникът на Джордж Бътлър е бил посветен на аг-

Вентизма от седмия ген чрез Дж. Н. Ендрюс, когато бил на 11-годишна възраст, кръстен е от Джеймс Уайт през следващата година и постъпил в служението през 1884 г. Уошбърн познавал добре Елн Уайт, когато цитирал разговора си с нея в Отава, Канзас, като повратна точка в живота му. Той съхранявал големи части от писанията в паметта си. През 1918 г. можел да рецитира *Откровение, Римляни, Яков и Второто Петрово послание*. През 1948 г. той бил запомнил целия *Нов завет* и започвал да запаметява *Исаия*. През 1921 г. той пише писмо до Ф. М. Уилкоккс, в което обявява Библейската конференция от 1919 г. за сериозна пречка за църквата.

„Ти бе в онзи **секретен Библейски съвет**, който аз смятам за **най-злостаното нещо, което нашите хора някога са правили**, и ми се струва, че **изгубваш простотата на вярата си**.“ Уошбърн до Ф. М. Уилкоккс, *Писмо* от 3-ти юли 1921 г.

Следващата година той повторил същите мисли в писмо до президента на Генералната конференция, А. Дж. Даниелс.

„Под властта и санкцията или разрешението поне на така наречения Библейски институт, учителите **подкопаваха доверието на нашите синове и дъщери в основите на нашата истина**, докато на родителите не беше разрешено да питат за **свещените тайни на този частен съвет**... Един от най-верните ни работници каза, че поддържа нето на този Библейски институт е най-ужасното нещо, което някога се е случвало в историята на тази деномина-

ция.“ Дж. С. Уошбърн, *Отворено писмо до старейшината А. Дж. Даниелс и апел към Генералната конференция*, 1922 г., с. 28-29

Но една проповед, изнесена от У. У. Прескът през 1940 г., било това, което подтикнало Уошбърн да изпрати дълго писмо до Генералната конференция, предупреждавайки директно срещу нахлуването на тринитарната доктрина в адвентната църква, отбелязвайки, че „Учението за Триединството се счита за върховен тест по ортодоксалност от Римокатолическата църква.“

Основната грижа на Уошбърн била, че учението за Триединството възпрепятствало действителната смърт на напълно божествения Христос. И той прогължил да пише язвителни писма до ръководството, противопоставяйки се на това, което той възприемал като проникване на виното на Вавилон.

Макар да носим отговорност да предупреждаваме, когато врагът е пред портите, духът, с който отправяме своите призови, е от изключително значение. Бог е проектирал Своето тяло да функционира като канал на благословенията на живота и любовта, които трябва да протичат из цялата му Вселена, където Бог е Изворот, Източникът на всички неща.

Бог е Христовата Глава;

Христос е Главата на човечеството;

Мъжът е Главата на жената.

Това е учението в 1 Коринтяни 11:3.

Реката на живота проти-

ча от Божия престол и Агнето (Откр. 22:1). Докато пием от тази вода, тя ще извира като извор и от нас ще протичат реки на жива вода (Йоан 4:14; 7:38). Докато се подчиняваме на божествения план на Източника и Посредника, Божиите благословения могат свободно да протичат. Това важи за съпрузите и съпругите, бащите и синовете, старейшините и миряните. Потокът може да бъде прекъснат, ако източникът или посредникът се провалят в своята част на връзката. Когато това се случи, ние трябва да апелираме, да насърчаваме, да уважаваме и да се молим.

Документът на Лонгакър от 1947

Чарлз Лонгакър е роден през 1871 г. Той познавал отблизо Елн Уайт, Урия Смит и други адвентни пионери. Той бил един от шестимата, които носели погребалния плащ при погребението на Елн Уайт. Присъствал също и на Библейската конференция през 1919 г. В качеството си на директор на академията в Южен Ланкастър. Бил е и редактор на списание *Свобода* в продължение на 28 години и член на Библейското изследователско дружество, което е организирано през 1940 г. от северноамерикански изследователи на Библията. Под председателството на Л. Л. Кавинс през 1944 г. му било предложено да представи през януари 1947 г. пред Колежа на Тихоокеанския съюз тема за *Божествеността на Христос*. Скоро след това била изнесена и проповед на същата тема в парка на църквата Такома във Вашингтон.

Лонгакър започнал своята реч, като представил различните възгледи за Христовата божественост. След като обсъдил двете крайности – тази за Христос само като човек, и другата за Христос като Бог Отец, той продължил:

„Сега стигаме до третата група, която твърди, че Христос е бил единородният Божий Син на Отец, и че Той е бил такъв от дните на вечността и е единственият, Който е произлязъл директно от Бога, роден е от Отец преди цялото творение, преди всичко да е било създадено в празната вселена. Тази група счита, че Божият Син е равен на Отца, че Той е точният образ на Отец и може да има същата субстанция като Отец, същия живот като Отец, същата сила и власт като тези на Отец, но, всички тези атрибути били дадени на Сина Божий от Отца, когато Той бил роден от Него.“

„Тази група вярва, че Божият Син е съществувал, в лоното на Отца „цялата вечност, точно както Левий е съществувал в „чреслата на Авраам“, както казва апостол Павел; „И мога да кажа, че и самият Левий, който получава десятък, плати десятък в Авраам. Защото той още беше в чреслата на баща си, когато Мелхиседек го посрещна.“ (Евр. 7:9, 10). Чарлз С. Лонгакър, *Божествеността на Христос*, документ за Библейското изследователско дружество Ангин, Калифорния, януари 1947 г., стр. 3.

Той цитирал: „Аз съм Алфа и Омега, първият и последният.“ Откр. 1:11, след което коментирал:

„Не всичко има начало, нито

всичко има край. **Самият Бог никога не е имал начало и Той няма да има край.** Той е Самосъществуващият, който никога не е имал начало. **Самата вечност** никога не е имала начало и никога няма да има край. **Пространството** няма начало и край. Всичко останало имало начало, но не всички неща, които имат начало, ще се прекратят.“ *Пак там*, стр. 4.

„Христос винаги е съществувал в лоното на Отец, още преди да е бил роден като Син Божий, а Бог и Неговите пророци са смятали „нещата, които не са“, като такива, които като че са били още преди да се проявят. Така четем, че Христос е „Агнецът заклан от основаването на света“ и че „Христос, като Агнец без недостатък и без петно... бе предопределен преди основаването на света, но се яви в тези последни времена.“ Така Христос съществувал в лоното на Отец през цялата вечност, но бил проявен, когато бил роден от Отец като Негов Син, както казва апостол Павел, „преди цялото творение.“ *Пак там*, стр. 19.

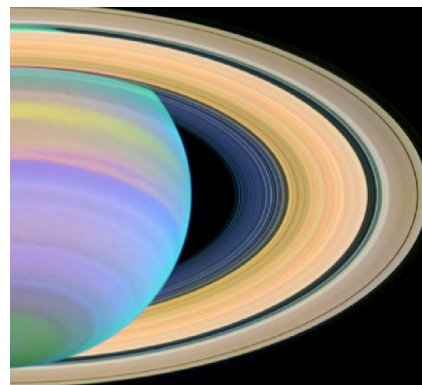
„Но Христос е единородният на Отец, **направен по точния образ на личността на Отец.** Бог не само [Го] е определил за Спасител на хората, но и Го е назначил за „наследник на всичко“, като Го е направил толкова по-добре от ангелите, тъй като Той по наследство е получил по-превъзходно име от тях. Защото на кой от ангелите Той казал някога: Ти си мой Син, Аз днес те родих? (Пс. 1:2-5)“.

„Тук ни се казва, че изразът, Ти си мой Син, Аз днес те родих“, се отнася само за Христос, а не за някой от ангелите.

Тогава сигурно е имало време, ден, когато Божият Син е бил роден от Отца. В този ден Отец казва на Своя Единороден Син: „Твоят престол, Боже, е от века и до века... затова Боже, твоят Бог, те е помазал с миро на радост повече от Твоите събрата. И Ти, Господи, в началото си положил основите на земята и небето е дело на ръце Ти“ (Пс. 1:8-10).“ *Пак там*, стр. 8.

„Духът на пророчеството казва, че е имало и все още има разлика в ранга на Бог - Отец и този на Божия Син. Ние четем следното в том 1-ви от старата версия на *Духа на пророчеството* [стр.17]: „Сатана на небето, преди неговия бунт, беше високопоставен и възвишен ангел, следващият по чест след Божия скъп Син.“ Подразбиращото се е, че Бог стои на първо място по чест, Неговият единороден Син е следващият по ред, а Луцифер е след Божия Син. Ако Бог и Неговият Син са били съвечни и съравни, така че да няма разлика между тях, тогава не би следвало да казваме, че Луцифер е бил само след Божия Син, но би трябвало да казваме, че той е бил и след Бога.“ *Пак там*, стр. 9

„За Исус Христос, Синът на Бога, е казано в Писанията: „Той е единородният на Отца.“ Синът Божи не е създаден, както са били доведени в

съществуване другите същества. Той не е създадено, а родено Същество, ползващо се с всички качества на Неговия Баща. Самият Христос обяснява връзката Си с Отца по следния начин: „Както Отец имаше живот в Себе Си, „незаеет, недобит, изначален, независим и безсмъртен“, така е дал и на Сина да има живот в Себе Си.“ (Йоан 5:26). *Пак там* стр. 4.

„Единствено Бог притежава безсмъртие.“ Само Той е единственият самосъществуващ Бог. Но Той дал на Своя Син, когато бил роден, същия живот, който имал в Себе Си. Затова, когато Христос предложил Своя живот като откуп за греховете на света, Той и единствено Той можел да изкупи всички грехове на целия свят, защото направил „безкрайна жертва“ и се е изисквала „безкрайна жертва“, за да изкупи всички грехове на човечеството и ангелите, които били съгрешили, за да задоволи исканията на Божия закон и безкрайната справедливост.“

„Христос получил безусловно безсмъртие, когато бил роден от Отца. Ангелите имали условно безсмъртие, което им било дадено, когато били създадени от Христос в началото. Ангелите са безсмъртни, но тяхното безсмъртие е условно. Следователно ангелите не умират, а живеят, след като съгрешат точно както Сатана или Луцифер живее в греха. Но тъй като Луцифер и падналите ангели се радват само на условно безсмъртие, Бог в крайна сметка ще ги унищожи и ще отнеме от тях дара на безсмъртието, което им е

предоставил Христос, когато ги е създал. Всичко, което Бог дарява, Той може и да отнеме, когато сметне за добре.“¹ *Пак там*, стр. 7.

„Какъв живот е имал Отец в Себе Си? У Бога се намира „живот изначален, незаеет, недобит,“ безсмъртен, „независим.“ „Той е източникът на живота.“ Христос казва: „Както Отец има живот в Себе Си, така е дал“ - същия живот, изначален, незаеет, недобит живот и на Сина. Той Му е бил „даден“ от Неговия Баща. Христос бил направен източник на живота, точно както Отец бил източникът на живота. Христос имал същия живот, както Отец имал в Себе Си. Не Му се налагало да го извлеча от някъде или да го заема, сега той бил изначален в Христос, точно както бил и в Отца. Животът на Христос е бил независим от Отца, следователно не бил зависим, произведен, или заеет. Той можел да дава живот и да твори така, както Отец можел, но Отец дал този живот на Сина Си.“ *Пак там*, стр. 10.

„Кога този същият живот, който е имал Отец в Себе Си, е бил даден от Отец на Неговия Син, така че и Той да го

има „в Себе Си“, не ни се казва. Освен това няма значение колко време е било това преди да се създаде всичко. Остава факта, че Божият Син е произлязъл от Отца, че е бил в лоното на Отца, че Неговият „недобит и незаеет“ живот, Му е „даден“ от Отца, че Отец“ е определил „Неговият Син“ да бъде равен с Него; „Отец“ облякъл „Сина Си“ с власт „и Синът не върши“ нищо от самосебеси“. *Пак там*, стр. 10-11

„Ако за Божия Син е било невъзможно да направи грешка или да извърши грях, тогава Неговото идване в този свят и подлагането Му на изкушения са били един фарс и просто подигравка. Ако е било възможно Той да се поддаде на изкушението и да изпадне в грях, тогава Той трябва да е рискувал небето и самото Си съществуване и дори цялата вечност. Точно това казват Писанието и Духът на пророчеството, че е направил Христос, Божият Син, когато е дошъл да осъществи ва наша полза планът на спасението от проклятието на греха.“ *Пак там*, стр. 13.

Точно тази последна точка Лонгакър, подобно на Уошбърн, виждал като критичния фактор под обстрел от Триединството.

„Нашият живот е ограничен – Неговият е безграничен. Нашият е смъртен – Неговият, безсмъртен. Духът ни е ограничен, Неговият е безкраен. Не можем да вземем живота си, след като го дадем. Той можел, стига да не е извърши грях. Но ако се е бил поддал на изкушението и станел виновен за грях (и това е било възможно), самото Му

1 Това е идеята на автора по този въпрос, но виж книгите Изобличаване присъдата на греха и Краят на нечестивите в maranathamedia.bg, които изследват това в светлината на цялостното свидетелство в Библията и Духа на пророчеството.

съществуване, Неговата вечна същност и самото небе са можели да бъдат изгубени. Ако това не е било така, тогава **Той никога не е поемал риск; а ни се казва, че „е рискувал всичко“, дори и самото небе, като „вечна загуба.“** Щом това е така, тогава **не Неговото физическо тяло е поставено в опасност, а Неговата божественост.** Защото, ако **Той е можел да съществува отделно в Своята божественост,** независимо от физическото Си тяло, след като е предал живота Си на Голгота, **тогава Той не е рискувал небето, нито е щял да претърпи „всичко“ като „вечна загуба.“**

„Тъй като **Духът Му не е отишъл на небето, но Отец е поверил Христовия дух на гробницата и той е заспал с Неговото тяло в гробницата и „всичко, което съставляваше живота и интелигентността на Исус остана с Неговото тяло в гроба,**“ трябва да заключим, че **ако Христос е бил съгрешил, всичко, което някога е принадлежало на Христос, е щяло завинаги да остане в гробницата** и Христос би претърпял „загубата“ на вечното Си съществуване. **Тогава Бог би възвърнал при Себе Си това, което е дал на Сина Си, а именно същия живот,** който е дал на Своя Единороден Син, когато е излязъл от лоното на Отца в началото, бивайки „Първородният преди цялото творение,“ както казва Павел.“ *Пак там*, стр. 15.

Свят, свят, свят

Това че Елън Уайт никога не е използвала думата Триединство е много разумно. Тази дума има различни значения за различните хора. За

ранните агвентисти, Триединството създавало обединение от три личности в едно същество. Други, желаещи да запазят различните личности, все още използвали термина, но по този начин се кланяли на „три бога“.

Химнът *Свят, свят, свят*, който бил под номер 327 в сборника с химни на име *Христос в песен*, публикуван от *Ривю енд Херълд* през 1908 г., завършвал първият от трите куплета с „Бог над всички, който управлява вечността“. Когато Генералната конференция издала църковния сборник с химни през 1941 г. в него, под номер 73, е включен, непроменен, този любим химн. След 44 години, новото ревизирано издание от 1985 г. „Сборник с химни на Агвентистите от Седмия Ден“ все още позиционира химна *Свят, свят, свят* под познатия номер 73.

Но въпреки обещанието си на страница 7-ма, че „С голяма предпазливост редакционния комитет заменя архаичен и особен текст винаги, когато това може да стане, без да нарушава познатите фрази, да подсилва любими изрази или да насилва историческата адекватност“, редакционния комитет драматично променил формулировката на химн номер 73. Въпреки че химнът е запазил познатото си място в сборника, той бил цялостно преобразуван.

Добавен е допълнителен стих (който по същество повтаря първия), а финалните редове на първия и последния куплет вече гласят: „Бог в три лица, благословено Триединство.“ Вместо да запази познатата и оригинална фраза в поне една от

тези две копирани строфи, триличностното Триединство е дублирано с цел поставяне на ударение.

Заслугата за тази промяна въщност е на Реджиналд Хебър, епископ на Англиканската църква, който през 1826 г. е написал тези думи, специално за празника на тринитарната неделя през същата година. Редакционният комитет на Генералната конференция подкрепя използването на оригиналната формулировка на Хебър и на четирите му стихове, с *изключение* на втори куплет.

Тук оригиналният текст на Хебър гласи: „Свят, свят, свят! Всички светии те обожават.“ От най-ранното използване на този химн агвентистите са го модифицирали в теологически по-приемливата версия *Ангелите Те обожават*.

Тъжно е, че двусмисленият термин „Триединство“ се използва толкова свободно в нашата литература и химни. Никаква вреда или обига не би причинило запазването на оригиналната формулировка от 1908 г. както в първи, така и в четвърти куплет. „Бог над всички, Който управлява вечността“ е вярно и неоспоримо за всички вярващи в Библията агвентисти от седмия ден.

Но привържениците на „новото богословие“ най-накрая постигнали достатъчна подкрепа през 1980 г., когато *Триединството* официално било включено в основните вярвания на църквата, че през 1985 г. да бъде въведено и в новия сборник с химни. Това провокативно решение било взето в противоречие със съветите и примера на

Елън Уайт. Тя предупреждавала, че не трябва да влизаме в спор относно „личността на Бога.“ Не е необходимо да казваме повече от това, което казва Писанието - освен ако не искате просто да направите някакво изявление.

Доктрината от Далас

През 1980 г. Генералната конференция гласувала за официалното възприемане на ортодоксалната вяра в Триединството.

„Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от три съвечни Личности.“

Църквата се била произнесла. Подобно на великите църковни съвети от минали векове, адвентното движение затвърдило своите убеждения в официално изявление, декларирайки пред всички свои съмишленици окончателните резултати от собственото си изследване.

„Римската църква запазва правото на духовенството да тълкува писанията. Въз основа на това, че самата църква е компетентна да обясни Божието слово, тя се отказва от обикновения народ. Въпреки че Реформацията е дала Писанието на всички, все пак самият принцип, който се поддържа от Рим, пречи на множеството в протестантските църкви да изследват Библията за себе си.“ *Великата борба*, Гл. 37, Параграф 10

Джон Уиклиф умира в последния ден на 1384 г. Четиридесет години по-късно костите му са изкопани и изгорени като последна обида към първия преводач на английската Библия. Урия Смит починал през 1903 г. Четири-

Апостоли

100 г. сл. Хр.

Син на Бога – Втора Личност

Библия

Верую

десет години по-късно неговите писания били осквернени от онези, които „знаели по-добре от него“ какво е най-доброто за Църквата.

Има един поразителен паралел между ранното апостолско и ранното адвентно преживяване. Ние поддържаеме, че подобно на първите апостоли, учениците на Исус, адвентните пионери възприемат от Библията същото уважение към неизменния морален закон на Бог, към Неговата свята събота от седмия ден, като спомен за великата Му творческа сила и оправдаването на Неговата характер, възкресяването на мъртвите, които спят до възкресението и позволеното изгубените да претърпят вечна раздяла с Този, Който е единствения източник на живот. И двете групи изповядват, че Исус от Назарет е Христос, Синът на живия Бог. И двете групи вярват, че пребъждането на Неговия Дух ще им даде сила да преодолеят греха и да се очистят от всяка неправда. И двете групи очакват този Исус да дойде по същия начин, както бил отишъл на небето. И двете групи се осмеляват да влязат смело през завесата на направеното не сръце светилище.

Докаато Адвентното движение подкрепя възстановяването на библейските истини, отдавна затъмнени от вероотстъпническата църква на мрачните векове, би трябвало за нашите цър-

Адвентисти

1844

1980

Син на Бога – Втора Личност

Библия

Верую

ковни историци да е от първостепенно значение да бъде прегледано развитието на една радикално несъвместима доктрина, която не може да погубри, но може само да премахне първоначалната ни вяра в родения Син Божий.

Така паралелът между двете верски системи продължава и в следващото развитие на триниарната догма. Както апостолската чистота на вярата в крайна сметка била омърсена от ученията на хората под натиск за съобразяване с мнението на мнозинството, така и Адвентната вест за Бога започнала да се размива с Писанието, заради стремежа да бъде хармонизирана с вярата на водещите ортодоксални маси.

Днес, миналата история на ранното адвентно движение и неговата вяра в родения Божи Син се считат „за изолирано раково образувание, грубо, но скрито“ (Ли Рой Фрум, *Светилището и Умилостивението*, Библейски изследователски институт, 1981, стр. 530). „Роденият“ е определен като резултат от лош превод и е либерално заменен с „уникален“ и „единствен по рода си“. На Божия Син е отказана истинската Му синовност и в замяна на това Му се предлага почетно звание с просто една човешка значимост, за да се „облагороди“ божествената Му „роля“. Елън Уайт предвидяла това. През 1904 г., разказвайки за опита на

църквата, тя предвижда бъдещето, пишейки:

„Основните принципи, които поддържат делото през последните петдесет години, биха били счестени за грешка. Би била създадена нова организация. Биха били написани книги от нов порядък. Би била въведена система от интелектуална философия.” *Специални свидетелства*, серия Б, бр. 2, с. 54; *Избрани вестни*, том 1, стр. 204.

Бог в две Личности

„И никого на земята недейте нарича свой отец, защото **Един е вашият Отец**, небесният. Недейте се нарича нито наставници, защото **Един е вашият Наставник**, Христос.“ (Матей 23:9-10)

„Вие Ме наричате Учител и Господ; и добре казвате, защото съм такъв.“ (Йоан 13:13)

Има един Бог, Отец; има един Господ и Учител, Исус Христос (1 Коринтяни 8:6).

Генералната конференция от 1905 г. се занимавала конкретно с кризата „Келог“. Новото богословие в книгата *Живия храм* заплашвало отделните персонажности на Христос и неговия Отец. В този контекст Елън Уайт говори за нови теории, които биха заплашили „стълбовете на нашата вяра“ като „личността на Бог“ и „превръщането на Христос в небитие.“

„Онези, които се опитват да въведат теории, които биха премахнали **стълбовете на нашата вяра** относно светилището или **личността на Бог или Христос**, работят като слепи хора.“ Елън Г. Уайт пред делегатите на Генералната конференция на АСД през 1905 г. Такова парк,

Вашингтон, 24-ти май 1905 г., *Издание на ръкописи*, с. 760

„В цялото Писанието за **Отец и Сина** се говори като за **две отделни личности**. Ще чуете хора, които се стремят да превърнат **Сина Божий в небитие**. Той и Отец са едно, но Те са **две личности**.” *Ривю енд Херълд*, 13-ти юли 1905 г. до делегатите на Генералната конференция от 1905 г.

Тези изявления са направени, след като Джон Харви Келог признава новооткритата си тринитарна вяра в края на 1903 г. Забележете хронологичната последователност на следните събития.

„Скоро след като д-р Келог за пръв път се свързва със сатанинума, ми бе показано, че има опасност той да **подхранва лъжливи възгледи за Бога**.” *Писмо* 214, 1903, стр. 2. (Към братя Съдърланд и Мейгън, **9-ти октомври 1903 г.**) в *Издание на ръкописи*, том 5, стр. 375

„Казах му [А. Т. Джоунс], че нашият брат [Дж. Х. Келог] бе **под влиянието на сатанинските посредници** и че толкова дълго време е работил далеч от принципите на истината и правдата, че е бил заплетен и не е имал сила в себе си да избяга от примката на врага.” *Писмо* 220, 1903 г., стр. 7. (Към Дейвид Полсън, **14-ти октомври 1903 г.**) в *Издание на ръкописи*, том 5, стр. 375

„...за кратко време той [Дж. Х. Келог] **беше повярвал в триединството**... сега вярваше в Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух;” *Писмо* от А. Г. Даниелс до У. К. Уайт, **29-ти октомври 1903 г.**

„Надявам се, че ще бъдете верни и истинни, за да по-

могнете на д-р Келог. Той е в опасно състояние. Случаят му е тежък товар за душата ми. Би било голямо облекчение за мен да чуя, че той достига до място, където може да види **ужасните грешки**, които е направил. Той трябва да разбере **простотата на истината**. Трябва да осъзнае, че Господ няма да го приеме, освен ако не види грешката, която е направил, и не се обърне към Господа с пълна решимост в сърцето си. Как може човек, който е имал толкова голяма светлина, да се **свърже със зли ангели**?” **Ноември 1903 г.** от Сейнт Елена, Калифорния, „Моите братя, работещи в Батъл Крийк”, *Издание на ръкописи*, том 19, стр. 356

От октомври до ноември 1903 г. установяваме, че Келог „подхранва лъжливи възгледи за Бога“, след това, 5 дни по-късно, той е „под влиянието на сатанинските посредници. В рамките на следващите две седмици той започнал да „вярва в триединството.“ Именно тогава г-жа Уайт заявява, че е направил „ужасни грешки“, разделяйки се от „простотата на истината“ до „свързването със зли ангели.“ Може ли Триединството да бъде категоризирано като „простотата на истината“? Егвали. Дали просто грешната версия на Триединството е била ужасна грешка?

Елън Уайт призовава църквата да остане вярна на първоначалните си вярвания за Отец и Сина.

„Този, който отрича **личността на Бога и на Неговия Син Исус Христос**, отрича Бог и Христос. „Ако това, което сте чули отначало, остане във вас, и **продължете в Сина и в Отца**.” Ако продължите да

вярват и да се подчиняват на истините, които първо сте възприели относно личността на Отец и Сина, ще се съедините с него в любовта. Ще се види онова единство, за което Христос се моли малко преди изпитанието и разпятието Си.” *Ривю енд Херълд*, 8-ми март 1906 г.

Употребеният от нея израз „отрича личността на Бог и на Неговия Син Исус Христос“ всъщност е взет от изявление, което Джеймс Уайт направил близо 50 години по-рано.

„Тук можем да споменем Триединството, което премахва личността на Бог и Неговия Син Исус Христос, и поръсването или поливането с вода, вместо „погребването с Христос в кръщение“, „погребани по подобие на Неговата смърт“, но подминаваме тези басни, за да забележим една, която се почита свещено от почти всички изповядващи се за християни, и католици, и протестанти [неделята]” Джеймс Уайт, *Ривю енд Херълд*, 11-ти декември 1855 г.

Това било убеждението на много пионери от ранните адвентисти. Триединството се считало за пряко противоречащо на отчетливата персоналност на Отец и Сина. Съвместното, неделимо, мистично и триличностно понятие на ортодоксалните тринитаристи превръщало Божеството, в аморфно, непонятно и без образ или някакви външни черти.

„Учението за Триединството, което е установено в църквата от Никеийския събор в 325 г. сл. Хр. Това учение унищожава личността на Бога и неговия Син Исус Христос, нашия Господ. Известните мерки, чрез които то

било наложено на църквата, появяващи се на страниците на църковната история, може да накарат всеки вярващ в това учение да се изчерви.“ Дж. Н. Ендриус, *Ривю енд Херълд*, 6-ти март 1855 г., *Падаването на Вавилон*

„Не е много в съзвучие със здравия разум да се говори, че три е едно, а едно е три. Или както някои изразяват това, наричайки Бога „Триединният Бог“ или „Богът три в едно“. „Ако всеки един - Отец, Син и Светият Дух - са Бог, това биха били три бога; защото три пъти по едно не е едно, а три. Има смисъл, в който те са едно, но не те не са една личност, както твърдят тринитаристите. Това противоречи на Писанието. Почти всяка част от Новия Завет, която можем да отворим, и която по някакъв повод говори за Отец и Сина, ги представя като две отделни личности.“ Джон Лафбъроу, *Ривю енд Херълд*, 5-ти ноември 1861 г.

„Че Бог бил безкраен и вечен Дух, без личност, тяло, форма или части; че бил навсякъде като Дух, но никъде не присъствал като осезаемо същество. Питам: Това не превръща ли Бог почти в нищо?“

„Че Исус Христос бил самият Бог; Отец, Син и Светият Дух били едно и също същество; и оттук, описвайки единия, ние описваме другия. Със сигурност това не прави нещо по-добро от Сина, нито прави нещо по-добро от Отец.“ Това не е ли едно спиритуализиране на Бог, на Христос, на ангели, на светите и на небето?“ А. К. Бордо, *Ривю енд Херълд*, 8-ми юни, 1869 г.

На небето има три велики сили. Те са трите живи персоналности на Божеството. Те са:

(1) „Единственият истински Бог“ (Йоан 17:3), „живият и истински Бог“ (1 Сол. 1:9), „Този, който е истинен“ (1 Йоан 5:20), и е „единият Бог Отец“ (1 Кор. 8:6),

(2) „Исус Христос, Когато Той е изпратил“, „Синът на живия Бог“ (Мат. 16:16), „роген от Отца“ (Йоан 1:14), който е „В лоното Му“ и

(3) „Божият Дух“, който е „Духът на Неговия Син“ (Гал. 4:6), „Духът на Христос“ (Римл. 8:9), който е „Духът на истината“ (Йоан 14:17), защото Христос е „Истината“ (стих 6), „Утешителят“ (*параклете*), който е и нашият „Агвокат“ (*параклете*) (1 Йоан 2:1). Има само един посредник (1 Тим. 2:5).

Тази трета личност не е друго същество, защото има само две същества, които са Бог. Общението ни е с Отца и с Неговия Син (1 Йоан 1:3). Има само един Бог, Отец и един Господ Исус Христос (1 Кор. 8:6).

И все пак, третата персоналност е умът на Бог Отец (Ис. 40:13; Римл. 11:34), изразен чрез Неговия Син (1 Кор. 2:16; Фил 2:5).

„Той [Христос] щеше да представи Себе Си като присъстващ на всяко място чрез Святия Си Дух, като вездесъщия.“ *Издание на ръкописи*, том 14, стр. 23, 24; 18-ти и 19-ти февруари 1895 г.

В небето: В човешко естество Христос ни представя пред Отец

На земята: Христият Дух ни представя Отец

Синът не се нуждае от някой друг, който да живее в Неговата невеста. Той идва при нас лично. „Ще дойда при вас“, казал Исус (Йоан 14:18).

„Аз съм с вас завинаги, гори до края на света“ (Мат. 28:20). Той е Утешителят, който пребъдва с нас завинаги (Йоан 14:16). „Няма да ви оставя сираци“ (стих 18). „Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя“ (Евр. 13:5). Исус е Този, който стои на вратата и чука. Той е този, който влиза и вечеря с нас.

Много християни мислят за Божеството като за група, за вид комитет, екип или съглашение. Това е следствие от многовековна традиция, посветена на учението на Триединството. Но терминът „Божество“ (Godhead) се намира само на три места в Писанието и се превежда най-добре като „божественост“. Например Римл. 1:20 в Американската ревизирана версия (цитирана от Елн Уайт в *По стъпките на великия Лекар*, стр. 410 в оригинал) се превежда като „Невидимите неща у Него от създаването на света, се виждат ясно, възприемат се чрез направените неща, а именно Неговата вечна сила и **божественост**“.

Между другото, госпожа Уайт писала на Келог, когато цитирала този стих, в главата с името „Истинско познание за Бога.“ Келог казал, че сега вярва в Триединството; Елн не го похвалила, че най-накрая вижда нещата по нейния начин, а по-скоро привлякла вниманието му (не към Божеството - Godhead), а към божествеността. Не само че Христос бил „изпълнен с цялата пълнота“ на

Божеството (Кол. 2:9), но и наша привилегия е „да познаваме Христовата любов“, ние „можем да бъдем изпълнени с цялата Божия пълнота“, да бъдем участници в божественото естество“ (2 Петр. 1:4)

Битката за Родения има дълбоко значение за всеки християнин. Това на какъв Бог се покланяме, кого обожаваме и възхваляваме, има огромни последици за нашето разбиране на Божията любов, целостта на Неговия характер и силата на Неговото спасение.

- Бог, Който жертва друг значим за Него, предизвиква значително по-малко възхищение от Бог, Който жертва единородния Си Син, кост от костите Му, плът от плътта Му, „Синът на Неговата любов“, откъсвайки Го от лоното Си, „десницата Си.“

- Бог, който се преструва на баща и играе ролята на син, било то последователно или едновременно, е измамно божество, на което не може да се има доверие.

- Бог, който използва свръхестествената Си сила по време на Своето възплъщение, за да се пребори с изкушенията и да се противопостави на дявола, не е нито практичен пример, нито източник на надежда за падналото, борещо се човечество.

- Бог, който в действителност не умира не е по-добър от само една човешка жертва, която не налага реален риск върху Христос и поощрява твърдението на дявола, че душата не може да умре.

- Бог, който въвежда друг посредник, единствено може

да обърка картината и да ограби ползата от човешкото преживяване на Христос, когато се „учи на послушани“ и ни дава победа над греха.

www.maranathamedia.bg

ТЕОС

В том 1-ви и 2-ри на тази поредица беше проучено доктриналното разбиране за Божия единороден Син всред ранните пионери през време на формиращите години на Движението на адвентистите от седмия ден от 1844 – 1888 г. Отбелязахме тяхното единодушие в отхвърлянето както на унитарното, така и на тринитарното учение, популярни сред другите основни църкви. В този период се проследява една последователна вяра в буквален Син - роден от Бога във вечността, две отделни личности, които споделят един и същ дух – в писанията на 21 именити писатели и ръководители, включително и Елън Уайт.

Том 3-ти проследява историята на адвентната христология след смъртта на г-жа Уайт през 1915 г.

БИТКАТА ЗА РОДЕНИЯ
3 ЧАСТ